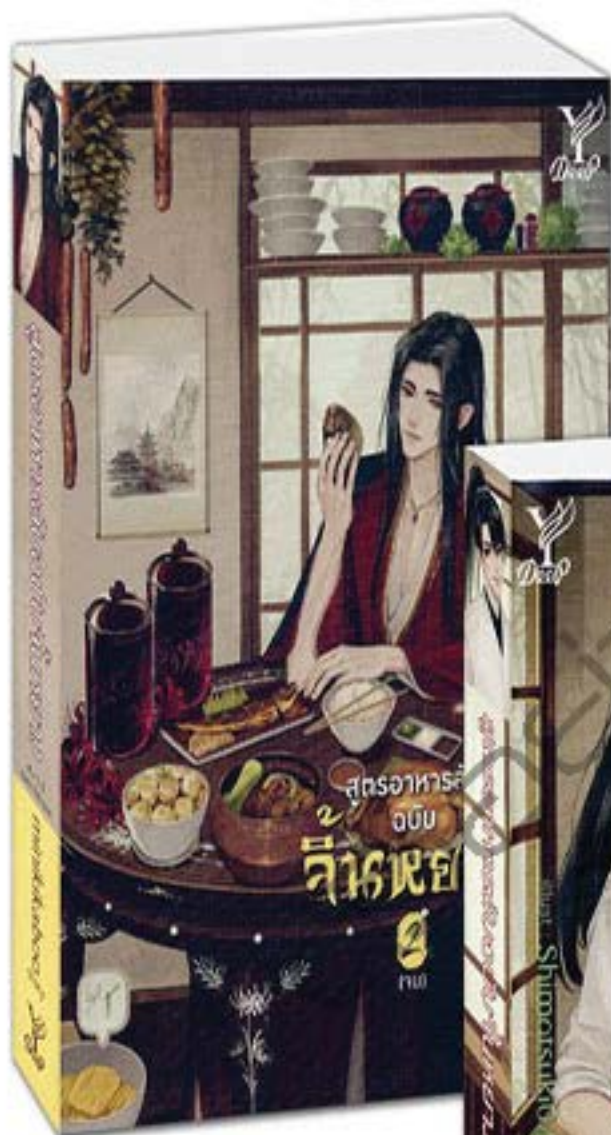

SE-ED

inspiration starts here

สูตรอาหารลับ
ฉบับ
เจ้าหญิง

7

ลำดับที่ 89

สูตรอาหารลับฉบับจันทิยา เล่ม 1

เขียนโดย minikikaboo

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2563

ราคาชุดละ 635 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4031-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตตญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรดี เต็งแดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : อนุภา อนันตานนท์ พิสูจน์อักษร : วิไลวรรณ ไยดี

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง ปกภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การชำรุดไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

บทนำ

ร้านอาหารในฉางอานนั้นขึ้นชื่อเรื่องรสชาติ แม้จะย้ายเมืองหลวงไปยังลั่วหยางแล้ว แต่ความเจริญรุ่งเรืองในยุคที่เมืองนี้เคยเป็นเมืองหลวงก็ยังคงอยู่ การค้าขายยังคงครึกครื้นเหมือนก่อน

ร้านสุราที่มีนามว่า 'ลั่วเหลียน' แห่งเหมือนลั่วหยางมีสามอย่างที่ขึ้นชื่อ หนึ่งคือสุรานารีแดงที่ไม่เป็นสองรองใคร สองคืออาหารเกี่ยวกับปลาแสนอร่อย และสาม... แก้วแก่เนี้ยกมาก

แน่นอนว่าอย่างทีหนึ่งและอย่างที่สองนั้นยกยอได้ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทว่าอย่างทีสามนั้น หากเป็นเมื่อก่อนก็สมควรพูดให้ห่างไกลคนในร้านจะดีที่สุด แต่ตอนนี้เริ่มเล่าสู่กันฟังแบบเบา ๆ ได้ เพราะแก้วแก่เนี้ยเริ่มหุงตั้ง จึงไม่ค่อยได้ยิน

ร้านสุราแห่งนี้แต่เดิมขายแค่สุราและอาหารจากปลาก็มีรายได้ต่อเดือนหลายตำลึงแล้ว แต่สิ่งที่ทำให้ร้านลั่วเหลียนมั่งคั่งร่ำรวย เป็นเพราะเบื้องหลังคือการปล่อยเงินกู้

ทั้งนี้ทั้งนั้น เรื่องที่แก้วแก่เนี้ยร้านลั่วเหลียนเคยปล่อยเงินกู้เป็นเรื่องที่นานนมมาแล้ว บัดนี้หลินฮุ่ยยืนหมดแรงข้าวต้ม ไม่อาจไปถูกรรโชกเอาเงินคืน หรือขึ้นโรงขึ้นศาลเหมือนเก่าก่อน จึงเลิกกิจการนี้

ไป พาให้คนดีใจกันถ้วนหน้า ทว่าความเค็มมันยังอยู่ในกระแสดือด
ฉันใด กิตติศัพท์ความงกก็ยังคงขจรขยายไปฉันนั้น

ทั้งที่เถ่าแก่กับเถ่าแก่เนี้ยก็นับได้ว่าชราภาพด้วยกันทั้งคู่ แต่กลับ
ไม่คิดจ้างคนงานมาช่วยแบ่งเบาภาระของตนแต่อย่างใด สงสารก็แต่
เถ่าแก่หลินที่ต้องคอยยกโต๊ะ เก็บโต๊ะ และล้างจานทั้งหมด โดยมี
ภรรยาคอยนั่งกำกับอยู่ฝ่ายเดียว

“แล้วไอ้เด็กคนนั้นคือใครหรือ” คนฟัง... ฟังถึงตรงนี้ก็สงสัยจน
ทนไม่ไหว ซี่ไปยังเด็กหนุ่มตัวดำที่กำลังเก็บโต๊ะข้าง ๆ อยู่

คนถูกถามถูกเปลือกเมลดก้วยจี๊ทิ้ง จากนั้นจึงพล่ามอย่างผู้ทรง
ภูมิด้วยเสียงที่แสนเบา

“ก็คงจะเป็นคนบ้านนอกไม่รู้กิตติศัพท์ของเถ่าแก่เนี้ยนะสิ คน
ดี ๆ ที่ไหนจะหลวมตัวมาเป็นลูกจ้างร้านนี้ ทำงานหนึ่งวันจะได้ถึงหนึ่ง
อีแปะหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“โอหยา...” คนฟังส่งสายตาเวทนาไปให้เจ้าหนุ่มคนนั้น

คนที่แอบฟังบทสนทนาจึงอยากจะทำตัวเหมือนนกเงือก ไม่ใช่
ว่าหนึ่งวันได้ไม่ถึงหนึ่งอีแปะ แต่เขาไม่มีทางได้เลยต่างหาก!

จั้นหยางเคียดแค้นจนอยากจะหยิบเอาผ้าเช็ดโต๊ะขึ้นมากัด ก่น
คำตัวเองว่าเลือกไปเป็นลมที่ร้านไหนไม่เลือก ดันมาเพลอเป็นลมหน้า
ร้านนี้ อีกทั้งปากเจ้ากรรมก็พลั้งเพลอเอ่ยออกไป

“ให้ข้าทำงานหนักเท่าไรก็ได้ขอรับ ขอแค่มีที่หลบนอนและข้าว
สามมื้อก็พอ!”

จั้นหยางเลยได้สิ่งที่ต้องการอย่างสาสมใจ ได้นอนบนพื้นในห้อง
เก็บพื้น และข้าวสามชามต่อหนึ่งวันเป็นค่าตอบแทน ข้าวสามชามใน
ที่นี้ก็มีแต่ข้าว... ข้าวล่วน ๆ ไม่มีอะไรผสมเลยสักชนิด ทั้งยังกินมากเกินไป
ก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะโดนเถ่าแก่เนี้ยด่าอีก ทั้งหมดนี้คือค่าตอบแทน
สำหรับการจัดโต๊ะ เรียกลูกค้า ล้างจาน เดินทางไปซื้อปลา ยกไหสุรา
แล้วต่อด้วยหาน้ำกับผ้าพื้น เรียกว่างานทุกอย่างทั้งในร้านและนอก

ร้านมาสูมอยู่บนหัวจันทันหยางนี่แหละ!

เด็กหนุ่มนึกถึงชะตากรรมชีวิตวันทอดของตนเพลิน ๆ เสียงแหลมเล็กของเก้าอี้แก๊สเหล็กหล่นดังจ๊สนี่บาดฟาดให้คนตื่นจากฝันร้ายมาเจอความเป็นจริงที่โหดร้ายกว่า

“อาหยาง! เจ้ามัวทำอะไรอยู่ ไม่เห็นหรือว่าลูกค้าเข้าร้านแล้ว! ทำไมไม่รับมาเชิญพวกเขาไปนั่งโต๊ะอีก!”

‘แล้วป้ามัวทำอะไรอยู่เล่า... หือ?’ จันทันหยางคิดในใจอย่างหงุดหงิด เหลือบมองร่างอวบอ้วนที่กำลังนับเงินอย่างสบายอารมณ์แวบหนึ่ง ก่อนจะป็นยิ้มแล้วลุกจูงเดินไปเค้งให้ลูกค้าคนใหม่

“ท่านลูกค้า เชิญขอรับ เชิญโต๊ะนี้เลยขอรับ”

จันทันหยางเชื้อเชิญลูกค้าไปยังโต๊ะ แล้วจตรายการอาหารเสร็จเขาก็รีบตรงเข้าไปที่ครัว ที่นั่นมีชายชราร่างผอมกำลังยืนเตรียมปลาด้วยใจมุ่งมั่น เห็นสภาพผอมโกรกของเก้าอี้แก๊สเหล็กที่ต่างกับภรรยาของเขาเหลือประมาณ จันทันหยางก็รู้สึกท้อใจ

“เก้าอี้ ปลาทอดตาม ปลาหนึ่งหนึ่งที่ขอรับ”

“รอสักครู่ โอ้ย...” เก้าอี้แก๊สเหล็กตอบพร้อมทูปเอวตนเอง เขายืนขอดเกล็ดตัดเหิงอกปลาผามาหนึ่งซั้วยามแล้วยังไม่ได้พักเลย จันทันหยางแทรกตัวเข้าไปในครัว พร้อมเอ่ย

“เก้าอี้แก๊สไปพักเถอะขอรับ เดี๋ยวข้าจะช่วยจัดการปลาพวกนี้ให้เอง”

เก้าอี้แก๊สรู้ว่าภรรยาไม่ชอบให้ผู้อื่นเข้าครัวเพราะหวงแผนสูตรลับของตนเอง แต่ตอนนี้เขาปวดเอวจนแทบไม่ไหวจริง ๆ จึงยอมนั่งลงพลงมองจันทันหยางควมมิดทำครัว แล้วเริ่มต้นจัดการปลาอย่างคล่องแคล่ว

จันทันหยางมาเป็นลมที่หน้าร้านแล้วเปลี่ยนเมื่อสามวันก่อน เก้าอี้แก๊สกับเก้าอี้แก๊สไม่รู้เรื่องราวของเขา มาเห็นจันทันหยางกำลังขอดเกล็ดควักไส้ และตัดเหิงอกปลาอย่างรวดเร็ว มีความสามารถในการเตรียม

ปลาสูงเพียงนี้ ถ้าแก่หลินก็รู้สึกทึ่งไม่น้อย

“เจ้าเคยทำครัวหรือ” ถ้าแก่หลินตาโตขณะร้องถาม

จิ้นหยางหัวเราะแห้งๆ มือก็ยังเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว
พริบตาเดียวปลาในกะละมังใหญ่ก็ถูกจัดการอย่างรวดเร็ว ช่างหมดจด
เสียยิ่งกว่าถ้าแก่หลินทำเองเสียอีก จิ้นหยางกลับออกไปรับลูกค้า โดย
กล่าวทั้งท้ายเอาไว้

“ข้าเคยทำงานที่ต้องใช้มีดมาก่อนขอรับ”

ถ้าแก่หลินคิดว่าจิ้นหยางน่าจะเคยฆ่าและปลาทำนองนั้น แต่
ความจริงเนื้อที่จิ้นหยางเคยฆ่าแหละนั้น... น่ากลัวกว่านี้

จิ้นหยางเคยเป็นองครักษ์ ทั้งยังมีเชือกครักษ์ธรรมดา แต่เป็น
องครักษ์ที่ขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ อยู่เบื้องหลังบัลลังก์มังกร ถูกขนานนาม
ว่า ‘หน่วยปราบพยัคฆ์’

องครักษ์ในหน่วยปราบพยัคฆ์นั้นคือ หน่วยองครักษ์ที่แข็งแกร่ง
ที่สุด แต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่ามันตัวตนอยู่ ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อจัดการขุนนางใจ
ชั่วโดยเฉพาะ อย่างฮองเต๋ออยากให้ขุนนางผู้หนึ่งตาย แต่มีอาจทำอะไร
เขาได้ เพราะขุนนางคนนั้นดันเป็นพระญาติฝ่ายของเฮา ไทเฮา หรือ
พระสนมเอก ไม่สะดวกจะลงมือในที่แจ้ง เช่นนั้นก็ให้คนในที่ลับลงมือ
และคนผู้นั้นก็คือองครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์นี่เอง

องครักษ์แบบจิ้นหยางทำงานตั้งแต่สืบข่าว ปกป้อง และสังหาร
พวกเขาได้รับการฝึกฝนจนเก่งกาจเหนือกว่าทหารทั่วไปและองครักษ์
อื่น เพื่อจะเป็นอาวุธลับของฮ่องเต้โดยเฉพาะ

แล้วทำไมองครักษ์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างจิ้นหยางจึงมาอยู่ในร้าน
อาหารลั่วเหลียนแห่งนี้ละหรือ

สืบราชการลับหรือรับใช้นายเหนือหัว... มีใช่

เป็นตัวตลกปลอมที่จิ้นหยางสร้างขึ้น ฉากหน้าเป็นเด็กยกอาหาร
แต่ฉากหลังคือองครักษ์พิทักษ์มังกร... มีใช่

แต่เพราะเขาเป็นองครักษ์ที่... ทรมาน!

หากจะกล่าวถึงเรื่องราวการทรยศของจิ้นหยาง ก็คงจะต้องเล่าตั้งแต่ยามที่จิ้นหยางยังเล็ก เป็นเด็กตัวกะเปี้ยก และถูกเรียกว่า ‘เอ๋อร์-หลาง’

ทุกคนในแคว้นต้าหลิวรู้กันดีว่ากำลังมีข้อพิพาทกับพวกซงหนูมานานหลายร้อยปีแล้ว

นานมาแล้วมีเด็กน้อยคนหนึ่งต้องเป็นกำพร้าเพราะสงครามระหว่างสองทัพใหญ่ เด็กคนนั้นจำไม่ได้แล้วว่าตนพลัดหลงกับครอบครัวได้อย่างไร เพราะรู้ตัวอีกทีเขาก็กลายเป็นเด็กกำพร้าไร้บ้าน ยืนแหกปากร้องไห้อยู่ระหว่างทัพหลวงกับทัพซงหนู

เมื่อรู้ตัวครั้งที่สองก็คือดินแดนแห่งนี้มีนาจะไ้บ้านเกิดของเขา เหล่าทหารกล้าจะจับเขาโยนข้ามไปอีกฝั่งให้ได้ ทว่าเด็กน้อยร้องไห้จนแสบไม่ยอมไป กอดแข้งของหนึ่งในทหารนั้นแน่น เป็นตายอย่างไรก็ไม่ปล่อย

และเมื่อรู้ตัวครั้งที่สาม ก็มีทหารนายหนึ่งเอาหนังสือตัวอ่อน ๆ มาคลุมตัวเขา พลางถามว่าเขาชื่ออะไร เด็กน้อยตอบ “ท่านแม่เรียกข้าว่า ‘เอ๋อร์หลาง’ ” (เจ้าสอง)

ทว่าพอออกไปเช่นนี้ เขากลับไม่พอใจ หันไปบ่นมึนงำ “ชุดน่าจะเป็นของแดนนั้น แต่ชื่อข้าจะเป็นคนแดนนี้” (ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจ)

สรุปคือเขาคณนั้นเอาเด็กออกจากหน้าแข้งของทหารอีกนาย แล้วกล่าว “เด็กน้อย จากนี้ไปเจ้าเป็นชาวต้าหลิวเช่นเดียวกับพวกเรา ดังนั้นข้าจะมอบชื่อใหม่ให้แก่เจ้า เอาเช่นนี้... เจ้าดูเข้าที่ น่าจะมีความซื่อสัตย์ (ข้า : เหมาเอาเองเลยหรือท่าน) ข้าให้นามเจ้าขึ้นต้นด้วยคำว่า ‘จิ้น’ ที่แปลว่าความซื่อสัตย์ ข้าเป็นคนลั้วหยาง แต่กลับมาพบเจ้าที่ต่างแดนเช่นนี้นับเป็นวาสนา ให้ใช้คำว่า ‘หยาง’ ที่แปลว่าต่างถิ่น รวมกันเป็น ‘จิ้นหยาง’ ดีหรือไม่”

เด็กน้อยตอบเขาไป “ข้าว่ามันเหมือนชื่อเมืองสักเมืองหนึ่งนะ ขอรบ” แต่ได้เท่าคณนั้นกลับกล่าว

“เจ้าไม่จำเป็นต้องสนใจหรอก” (แต่มันมันซื้อข้านะท่าน) จากนั้นก็พูดจบพลางร้อง “อกรบ”

สองทัพประจันหน้ากัน ระหว่างนั้นข้าก็ถูกอุ้มไปยังค่ายทหาร จับพลัดจับผลูกลายมาเป็นหนึ่งใน ‘หน่วยปราบพยัคฆ์’

กฎหลักของการเป็นองครักษ์ก็คือ ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ก็ห้ามทรยศเจ้านายโดยเด็ดขาด โดยเฉพาะหากนายของเจ้าเป็นฮ่องเต้

แต่เมื่อเจ้ามิใช่องครักษ์ธรรมดา แต่เป็นองครักษ์ในหน่วยปราบพยัคฆ์ กฎก็จำเป็นต้องเพิ่มขึ้นอีกข้อ นั่นคือ... คำสั่งของฮ่องเต้ถือเป็นเด็ดขาด สั่งให้ฆ่าจงฆ่า สั่งให้ตายจงตาย สั่งให้อยู่จงอยู่ พระองค์จะรับสั่งให้เจ้าเป็นวัว เป็นม้า เป็นกวาง หรือเป็นสุนัข ย่อมต้องเป็นไปตามนั้น

เพราะกฎที่เฝ้าพิจารณาขนาดนั้น... จันทยางเลยทรยศ

จุดจบของคนทรยศก็คือความตายเพียงสถานเดียวเท่านั้น และจันทยางก็ถูกไล่สังหารจนเข้าไปตายในถ้ำพิสดารแห่งหนึ่ง

ถูกแล้ว! จันทยางเคยตายไปแล้วครั้งหนึ่งในถ้ำแห่งนั้น

เขากระเด้งกระดอนต่อสู้กับองครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์อื่นถึงห้าคน เขาสังหารได้ทุกคน แล้วเขาก็สิ้นชีพอยู่ในถ้ำนั้นเพราะบาดเจ็บเกินจะเยียวยา ข้าก็ยังระเบิดจึงหนีออกมาไม่ได้

“เถาแก่เนี้ย เหตุใดรสชาติอาหารของเจ้าจึงจืดลงแล้ว ไม่อร่อยเหมือนคราวที่แล้วเลย” ลูกค้าคนหนึ่งเอ่ยถามผ่านศีรษะจันทยางที่กำลังถูกลูกจอบอีกโตะหนึ่ง

“เจ้าคิดไปเองหรือไม่!” เถาแก่เนี้ยหลินตะโกนถาม

“ไม่ได้คิดไปเองแน่! ข้ากินปลาของเจ้ามาตั้งแต่ยังหนุ่ม ทำไมจะจำรสชาติไม่ได้!”

“เจ้าแก่แล้วอย่างไรเล่า การรับรสเลยผิดเพี้ยน อย่าคิดว่าหาข้ออ้างดินันดินี่แล้วไม่จ่ายค่าอาหารเหี้ยวนา”

“ไม่หรอก ๆ”

จิ้นหยางมองผู้เฒ่าคนนั้นกินเนื้อปลาแล้วทำหน้าครุ่นคิด เลือดรักความยุติธรรมทำให้จิ้นหยางอยากจะเดินไปบอกเขาเหลือเกินว่า ผู้เฒ่ามิได้คิดไปเองหรอก บัดนี้ทางการขึ้นภาษี แก้วแก่เนี่ยหลินลดจำนวนเครื่องปรุงไม่พอ ยังเปลี่ยนไปซื้อเนื้อปลาที่มีคุณภาพลดลง นอกจากจะตัวเล็กกว่าแล้ว เนื้อก็ยังไม่สดแน่นเหมือนเก่า จะให้อร่อยเหมือนเดิมก็คงจะเป็นไปไม่ได้

ผู้เฒ่าคนนั้นกินเสร็จก็หยัดกายลุกไปวางเงินให้แก้วแก่เนี่ยหลิน แล้วเดินออกจากร้านไป จิ้นหยางเข้ามาเก็บโต๊ะและช่วยแก้วแก่หลิน แก้วแก่โบกมือให้เขาไปกินข้าวเอาแรงเสียก่อนจะมาช่วยยกแก้วอ้อ เด็กหนุ่มไม่ขัดศรัทธา เดินไปด้านหลัง แด้มสีดาบนใบหน้าเพิ่มเพื่อปกปิดรูปลักษณะที่แท้จริงของตนเอง

เล่าขานกันว่าท่านอ๋องแห่งต้าหลิวเคยลุ่มหลงชายงามแห่งแดนใต้ จนแทบจะยกทัพไปถล่มบ้านเรือนของผู้อื่นเพื่อชิงคนงามมาไว้ข้างกาย ชายงามลุ่มเมืองผู้้นคงจะมีหน้าตาแบบร่างใหม่ของจิ้นหยาง กระมัง

จิ้นหยางยอมรับว่าร่างเก่าของเขานับเป็นชายที่หน้าตาหล่อเหลาเอากการ แต่ร่างนี้สิ่งามวิโลกว่าร่างเก่าเยอะ ตอนเขากำลังจะตาย แล้วเห็นเรือนร่างนั้นนอนทอดกายอยู่ในถ้ำ ยังอดคิดไม่ได้ ‘เหตุใดคนที่งามเช่นนี้จึงเลือกมาจบชีวิตในถ้ำแห่งนี้หนอ หากได้เกิดเป็นคนงามแบบนี้ ชีวิตน่าจะสบาย’

เขาคิดเล่น ๆ ก่อนจะตายตาหลับ วิญญาณถูกกระชากออกจากร่าง ไปเจอด่านฝักทำอาหารอรหันต์ที่หากไม่ผ่านด่านจะไม่มีโอกาสกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

ถูกแล้ว ที่เขาได้ร่างใหม่กลับมานั้นเพราะเขาไปฝักทำอาหาร และฝักจนสำเร็จเข้าชั้นพ่อครัวหลวงด้วย

การทำอาหารทั้งหลายที่จิ้นหยางได้รับการฝึกฝนในถ้ำแห่งนั้น

มีทั้งการทำอาหารสูตรที่จิ้นหยางรู้จักและไม่รู้จัก คาดเดาว่าอาจจะ เป็นสูตรอาหารในอนาคต หรือไม่ก็เป็นอาหารในโลกอื่น มีให้ทำตั้งแต่ ของสามัญอย่างน้ำเต้าหู้ จนถึงพะ...พะ...พะ... อะไรสักอย่าง ซึ่งความ จริงก็คือตบหาน ที่จิ้นหยางออกเสียงได้ไม่ชัด

ข้ายังมีวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกตัวเองว่าอินเทอร์เนต จิ้นหยาง อยากดูวิธีการทำอาหารอะไร หรือหนึ่งปีแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น เล่นเอา หลงละเลิง ทั้งทำอาหารไปดูซีรีส์เกาหลีไป กว่าจิ้นหยางจะสำเร็จ หลักสูตร มีความมากพอจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ได้ร่างใหม่ และออกจาก ถ้ำได้ เวลาที่ผ่านมาสิบห้าปีแล้ว

จิ้นหยางยอมรับว่า เมื่อออกมาใหม่ ๆ เขารู้สึกเคืองคว้างอยาก จะกลับไปอยู่ในถ้ำมาก โอ้อนิจจา ถ้ำแห่งนั้นคงจะเป็นถ้ำศักดิ์สิทธิ์ นอกจากจะมอบร่างใหม่... หรือกล่าวให้ถูกคือให้วิญญาณของจิ้นหยาง เข้ามาอยู่ในร่างอันงามวิไลที่นอนมืองเพ่งอยู่ในถ้ำนั้น แล้วยังประทาน ห้องครัวส่วนตัวเอาไว้เก็บวัตถุดิบที่ไม่มีวันหมดด้วย ขอแค่จิ้นหยาง หลับตา เขาก็เข้าไปคว้าอะไรที่อยู่ในห้องครัวนั้นมาใช้ปรุงอาหารได้ เสมอ หรือจะเข้าไปปรุงอาหาร เก็บของในนั้นก็ได้

ด้านในมีของใช้ตั้งแต่หม้อ ไห กะละมัง กระทะ และปิงตอ อีกทั้งยังมีวัตถุดิบตั้งแต่เห็ดเข็มทองยันเห็ดปาปิงปอง... อะไรสักอย่าง เสียอย่างเดียวคือจิตเข้าไปอยู่ในนั้น แต่ร่างยังอยู่ด้านนอก และเอา คนเป็น ๆ เข้าไปอยู่ด้านในไม่ได้ สิ่งที่เขาเข้าไปได้นั้นมีแต่วัตถุดิบทำ อาหาร สัตว์ที่ยังมีชีวิตอย่างปลาสด ๆ เห็ด และผัก หน้าซ้าการทดสอบ ของจิ้นหยางยังอยู่ในเกณฑ์คะแนนที่ดี เลยได้พรรคศักดิ์สิทธิ์ที่มีนามว่า ‘ฟิงก์ซัน’ ทำให้รู้ว่าแต่ละคนชอบกินอาหารอะไร รสชาติแบบไหน มี โรคประจำตัวอะไร ควรหลีกเลี่ยงอาหารแบบใด และสิ่งไหนมีพิษหรือ ไร้พิษ

อูะ ฮ่า ๆ ๆ ด้วยสิ่งที่ได้ติดตัวมานี้ จิ้นหยางจะเป็นเจ้าพ่อใน วงการอาหารแห่งต้าหลิวให้ดู!

ก็ได้แต่คิดและฝันไป เพราะจันทยางดันเลือกเดินหมากผิด เริ่มตั้งแต่คราวแรกเขาได้เปิดปิดความงามวิไลของตนเอง จนเกือบถูกใจจับไปขายหอนายโถม จากนั้นจึงทหาหน้าดำ วาดหน้าเขียนคิ้วใหม่ แด้มไพล่ตลอดเวลา และเมื่อได้เงินค่าเสียหายจากเหล่าโจรมา (ก่อนจะถีบโจรลงเหว) จันทยางก็ตัดสินใจครั้งสำคัญในการเลือกเมืองที่ตนจะเริ่มต้นชีวิตใหม่

เขาเอาไม้ไผ่ทั้งหมดเขียนชื่อเมืองแล้วโยนออกไป แผ่นไหนกระเด็นไปไกลที่สุดก็เลือกไปอยู่เมืองนั้น จึงมายังฉางอาน จากนั้นบังเอิญว่าตาต่ำไปหน่อย ได้ยินว่าร้านลั่วเหลียนยังไม่มีคนงาน มีแต่สองตายายแก่ๆ ดูแลกิจการอยู่ เลยแสร้งอดข้าวอดน้ำไปเป็นลมล้มอยู่หน้าร้าน แล้วตื้อขอทำงาน ในใจคิดว่าคนแก่สองคนนี้อาจจะตายเร็ว เขาจะได้ยุบกิจการ เฮอะ! ที่ไหนได้...

“อาหยาง! ข้าวขามเดียว ทำไมถึงกินตั้งนานสองนาน! มากไปโต๊ะได้แล้ว!”

นั่นคือเสียงของเจ้าแก็งเหี้ยหลินที่ดูอย่างไรก็คงจะไม่ตายในเร็ววันนี้ ส่วนเจ้าแก็งหลินที่ใจดีกว่ามรรยาธมาก ก็ทำท่าจะตายไม่ตายแหล่ ยกเก้าอี้ตัวเดียวก็ร้องโอยๆ

ซิ! จันทยางเดินหมากผิดไปจริง ๆ

ชีวิตความเป็นอยู่ที่ร้านลั่วเหลียนของจันทยางนับว่าเป็นชีวิตที่ลำบากไม่น้อย เนื่องด้วยสองสามีภรรยาตระกูลหลินชรภาพมากแล้วงานหลายอย่างเลยมาตกอยู่ที่จันทยาง หนำซ้ำเจ้าแก็งเหี้ยยังดุและเขี้ยวลากดินเหมือนตัวอะไรสักอย่าง ขณะที่เจ้าแก็งหลินที่ใจดีกว่ามากก็ไม่กล้าสู้เมีย มากที่สุดก็แค่แอบให้ข้าวจันทยางเพิ่มอีกหนึ่งถ้วย

กล่าวตามตรงว่าหากไม่ซึ่งบุญคุณเจ้าแก็งหลินที่แอบเอาเงินเก็บมาให้จันทยางไปซื้อเนื้อกิน จันทยางคงหนีไปนานแล้ว เพราะการที่ต้องกินแต่ข้าวสวยทุกวัน ถ้าไม่มีห้องครัวพิเศษของตนเอง เขาคิดว่าใบหน้าของเขาคงจะกลายเป็นเมล็ดข้าวไปแล้ว

หลังจากทำงานที่ร้านเสร็จสิ้น จิ้นหยางก็มานอนอยู่ในห้องเก็บ
ฝุ่น แอบเข้าไปอยู่ในห้องครัวเพื่อทำอาหารจานใหญ่ให้ตัวเอง หลัง
จากกินเนื้อจนสาแก่ใจ เขาก็ล้มตัวลงนอนแล้วผล็อยหลับไปในทันที

“หยางหยางคนดี...”

จิ้นหยางกำลังกึ่งหลับกึ่งตื่น ด้วยความที่เคยเป็นองครักษ์ลับมา
ก่อน การนอนหลับสนิทจนไม่ได้ยินและไม่รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวรอบ
กายนั้นล้วนเป็นสิ่งต้องห้าม ดังนั้นพอรู้สึกได้ถึงบานประตูห้องเก็บฝุ่น
เปิดออก และมีคนย่องเข้ามาลูบแขนเขาอย่างมีความหมาย จิ้นหยาง
จึงลืมตาตื่นขึ้น และพบว่าเจ้าแกล้งหลินแสนใจดีคนนั้นเปลี่ยนผ้าท่อนบน
และลูบก้นของเขาอยู่

อดีตองครักษ์ไม่จำเป็นต้องร้องไห้อะไร เขายกเท้าขึ้นเตะ
คางตาแก่ตมหากลับคนนั้น จนอีกฝ่ายสลับหมือดอย่างรวดเร็ว

มิน่าเล่า เจ้าแกล้งหลินถึงได้ใจดีกับเขานัก ขยันช่วยเหลือตอนที่
เขาโดนเจ้าแกล้งเนี้ยด่า และยังแอบเอาข้าวของตนมาให้เขาอีก จิ้น-
หยางเผลอนึกไปว่าไอ้สายตาที่มองมาอย่างเอ็นดูสุดแสนนั้น เป็น
สายตาของผู้เฒ่าที่มีความรักต่อลูกหลาน ที่ไหนได้...

“ไม่ทงไม่ทนมันแล้ว!”

จิ้นหยางยกเท้ากระทุบไปที่กล่องดวงใจของเจ้าแกล้งหลินโดยแรง
ต่อให้ย้ายวิญญาณมาอยู่ในร่างนี้ แต่เขาก็กังฝักขามอยู่อย่างที่เคยฝัก
ทันทีที่ได้เข้ามาในร่างใหม่ เพราะเชื่อว่ารูปโฉมงดงามเช่นเขาคงจะ
ต้องตาต้องใจคนมากมาย จึงต้องฝักฝักมือไว้ป้องกันตนเอง

ด้วยเรี่ยวแรงอย่างผู้ฝึกยุทธ์ เจ้าของกล่องดวงใจที่สลับไปแล้ว
ถึงกับฟื้นขึ้นมาร้องเสียงดัง “โอ้!”

จิ้นหยางเปิดประตูห้องเก็บฝุ่น เห็นว่าเจ้าแกล้งเนี้ยหลินวิ่งหน้า
ตื่นมาจากชั้นบน ปากเล็ก ๆ แหลม ๆ ร้อง

“เกิดอะไรขึ้น!”

จันทยางเตะพื้นท่อนเล็กเข้าไปใส่เก้าอี้ กะให้ลินฮูยีนก้าวลงจากบันไดมาเหยียบมันอย่างตรงจังหวะ เกิดเสียงโครมเหมือนของหนักกระแทกกับพื้นดังขึ้น เก้าอี้หกลินฮูยีนพร้อมกับสลบไปทันที แต่มือยังกำกล่องสมบัติของร้านเอาไว้อย่างเหนียวแน่น

อดีตองค์กรฯเดินผิวปากมาหยิบกล่องใส่เงินไปดู ก่อนจะยิ้มอย่างพอใจ “ขอเป็นค่าแรงและค่าเสียหายนะขอรับ” เขาแกะมืออวบคู่นั้นออกจากกล่อง แล้วเดินไปที่ห้องเก็บวัตถุดิบ โยนเครื่องปรุงและของที่มองว่าดีทั้งหลายเข้าไปในห้องครัวส่วนตัว จัดเก็บให้เรียบร้อย วางกล่องสมบัติเอาไว้ก่อนจะออกจากมิติของตนเอง มาลากร่างของสองสามีภรรยาคู่นี้ไปที่ประตู ก้าวข้ามคนทั้งคู่ไปราดน้ำมันทั่วร้าน จากนั้นจึงจุดไฟเผา

จันทยางออกแรงลากคนทั้งคู่ออกมาจากร้านที่ไฟกำลังลุกไหม้จนน่ากลัว ก่อนร้องออกมา “ช่วยด้วย! ไฟไหม้! ไฟไหม้!”

เหล่าชาวบ้านผู้รักสมบัติและมีร้านอยู่ข้างเคียง วิ่งออกมาจากบ้านของตนแล้วช่วยกันดับไฟอย่างรวดเร็ว จันทยางค่อยๆ ถอยออกมาจากจุดเกิดเหตุ หมุนตัวเดินจากไป

“คราวนี้... ข้าไปที่ลัวหยางดีกว่า”

ลัวหยางเป็นเมืองหลวงของแคว้นต้าหลิว เป็นเมืองที่การค้ามีความคึกคักเป็นอย่างยิ่ง และด้วยความอนุเคราะห์จากคนตระกูลหลิน จันทยางจึงมีเงินทุนมากพอจะเปิดร้านอาหารเล็กๆ ร้านหนึ่ง เขาไปเดินเล่นในเมืองลัวหยางเพื่อดูวิถีชาวบ้านอย่างสนใจ พลางครุ่นคิดว่าจะเปิดร้านอาหารอะไรดี

จันทยางนั้นมีสูตรอาหารประหลาดมากมายที่ได้รับมาจากถ้าเปลี่ยนวิญญาณนั้น เขาแอบคิดว่าจะขายขนมปังซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่ แต่เลิศรสให้เหล่าคนต้าหลิวดีหรือไม่ หรือว่าการเปลี่ยนแปลงแบบสุดโต่งจะทำให้กิจการล่มจมและทำให้การค้าไปไม่รอด แต่ที่น่ากลัวคือ

เขาจะหาสถานที่สำหรับเปิดร้านไม่ได้ การเปิดร้านค้าในเมืองหลวงนั้น จำต้องมีเส้นสาย ทว่าจิ้นหยางนั้นมีตัวคนเดียว

ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น กลับมีคนตีฆ้องปาวประกาศว่ามีการแข่งขันทำอาหารที่เมืองลั่วหยาง
จิ้นหยางหูฟังในทันที

“เจ้าหลิเคอฟูคิดใช้มือปิดฟ้า ราษฎรกำลังเดือดร้อนจากการขึ้นภาษีแท้ๆ แต่กลับจัดการแข่งขันทำอาหาร ให้ฝ่าบาททรงคิดว่าบ้านเมืองอุดมสมบูรณ์” ขุนนางผู้หนึ่งเอ่ยอย่างคับแค้น พร้อมรินสุราให้คู่สนทนา

“ท่านฮ่องโปรดทำอะไรสักอย่างเถิด อย่าให้พวกกังฉินทั้งหลาย กำเริบเลืบสานไปมากกว่านี้เลย”

มือเรียวของผู้สูงศักดิ์ยื่นมารับถ้วยสุรา หลิวฮู่เหวินจ้องมองสุราใสที่กระเพื่อมในถ้วยสุราชนิดๆ ก่อนถาม “ได้เท่าหวังมีเท่าที่เห็นไร”

จางเหยหลังถอนหายใจ กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงหย้นเยาะ “คนผู้นั้น... พอเปิดปากก็มีแต่คำเอาอกเอาใจฝ่าบาท เคยสนใจเรื่องของผู้อื่นที่ไหน ท่านฮ่องอย่าได้สนใจคนผู้นี้เลย ในสายตาข้า เขาก็เป็นแค่ตัวขี้เกียจเท่านั้น”

หลิวฮู่เหวินลูบแหวนหยกของตนยามครุ่นคิด “การแข่งขันประลองทำอาหาร... คงมีอายุยกเลิกได้ เพราะหลิเคอฟูกล่าวว่า หากได้ผู้ชนะ จะให้เขาทำอาหารถวายฝ่าบาทกับเหลียนเสียนเฟย”

จางเหยหลังถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ “ข้ามีต้องการให้การประลองทำอาหารยกเลิก เพียงแค่อยากให้ท่านฮ่องทราบมูลฝ่าบาทว่าราษฎรกำลังลำบาก หากเป็นไปได้... ก็อยากให้ลดภาษี”

หลิวฮู่เหวินดื่มสุรา ก่อนรับปากอย่างหนักใจ “ข้าจะลองพยายามดู”

การแข่งขันทำอาหารที่มีขึ้นต้องเป็นหนึ่งในกรรมการตัดสิน มีเงินรางวัลห้าร้อยตำลึงทอง จุ้นหยางเห็นแล้วก็น้ำลายหก เขาไม่ได้คิดว่าจะได้รับชัยชนะอะไรหรอก ขอแค่กรรมการบอกว่าอร่อย และทำให้ผู้ชมน้ำลายไหลยืดได้เท่านั้น จุ้นหยางมั่นใจว่าเขาจะต้องมีชื่อในเมืองลั่วหยางแน่นอน และพอเปิดร้านก็จะมีลูกค้า

ในตอนนั้น จุ้นหยางไม่ได้คิดว่าจะมีเล่ห์กลอะไรในการแข่งขันครั้งนี้ทั้งนั้น คิดว่ามีเชื้อพระวงศ์มาเป็นกรรมการตัดสินย่อมเป็นการแข่งที่สุจริตพอสมควร แต่ถ้าจุ้นหยางได้เลือกอีกครั้ง เขาจะไม่ควักกระเป๋าจ่ายเงินลงสมัครแข่งขันทำอาหารในวันนั้น และจะไปจากลั่วหยางให้เร็วที่สุดด้วย

ขณะที่จุ้นหยางกำลังกรอกใบสมัครอยู่นั้น พลันมีสายตามากมายจับจ้องมาที่เขา หลายคนต่างคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ช่างโง่เขลาเห็น ๆ กันอยู่ว่าคนจากเหลาสุราชื่อดังและภัตตาคารชื่อดังต่างร่วมลงประลองด้วย โดยเฉพาะคนจากภัตตาคารเฟิงฉว้นั้นเรียกได้ว่ามีเส้นสายในวังหลวงไม่น้อย การแข่งขันนี้กำหนดตัวผู้ชนะเอาไว้แล้ว

ทุกคนต่างคิดว่าเงินทองคำสมัครแข่งขันทำอาหารตั้งมากมาย

จะต้องเป็นเงินที่หามาทั้งชีวิตของเด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นแน่ เหล่าคนธรรมดาที่มีจิตใจเมตตา จึงอดสงสารเด็กหนุ่มที่ไม่รู้ประสาไม่ได้

จันทยางโหนเลยจะเท่าทันความคิดของผู้อื่น เพราะตอนนั้นเขากำลังปวดหัวกับการที่ต้องเขียนชื่อร้านสังกัดเก่าของตนเอง สังกัดนั้นคืออะไร คือในใบสมัครระบุว่าจำต้องเขียนว่าตนมาจากร้านไหนด้วยนะสิ จันทยางครุ่นคิดเพียงครู่หนึ่งก่อนจะเขียนชื่อร้านแล้วหนีไป

ร้านแล้วหนีจนอาจจะจะเป็นร้านเล็ก ๆ ในเมืองฉางอาน แต่มีประวัติยาวนาน ชุนนางทั้งหลายที่ย้ายจากฉางอานมายังลั่วหยางจะต้องเคยลิ้มรสเนื้อปลาของร้านนั้นอยู่บ้าง ในหีบที่จันทยางขโมย... แฉก ๆ หยิบยืมมาจากเจ้าแก็งเหียนหลินก็มีตราประทับของร้านนี้ ทำให้จันทยางเข้ามายังลั่วหยางได้อย่างสะดวกสบาย

“เจ้าเป็นคนของร้านแล้วหนีหรือ” คนรับสมัครเห็นข้อความนั้นก็ร้องออกมาเบา ๆ ก่อนกดเสียงต่ำ “เจ้าแก็งเหียนของเจ้าดูอย่างหมาเค็มอย่างเกลือก นางยอมให้เจ้าเข้ามายังลั่วหยางด้วยหรือ”

เพียงเวลาสั้น ๆ จันทยางได้รู้วาทิตติศัพท์ของเจ้าแก็งเหียนดังขจรขยาย น่าซุกซนยิ่งนัก เขาสร้างทำเป็นดีหน้าเศร้าขณะเอ่ยเสียงดัง

“ได้ทำอย่างเอ่ยเช่นนั้น เจ้าแก็งเหียนของข้า แท้จริงแล้วนางมีเมตตาดุจพระโพธิสัตว์...” ...นางมารร้าย “...นางช่วยเหลือข้าที่เป็นลมล้มอยู่หน้าร้าน...” ...และเกาะแข้งเกาะขาไม่ยอมไป

จันทยางทำท่าสะเทือนใจ “หากมิใช่เพราะเกิดเหตุร้าย ข้าก็คงจะไม่มาลั่วหยางหรอก...” เขาทำหน้าเศร้าก่อนก้มหน้าลง ไหล่สั่นน้อย ๆ “...เมื่อหลายวันก่อน ร้านแล้วหนีเกิดเหตุไฟไหม้ ทรัพย์สินมีค่าส่วนมากล้วนหายไปกับกองไฟ แต่กระนั้นเจ้าแก็งเหียนก็ยังมอบเงินตั้งตัวมาให้ข้าเดินทางมาลั่วหยาง ข้าคิดว่าหากตนตั้งตัวได้ จะต้องกลับไปตอบแทนพวกเขาให้จงได้!”

เรื่องเศร้าสะเทือนใจทำให้คนรอบข้างรู้สึกสงสารเหลือเกิน คนที่รับใบสมัครถึงกับกล่าว “อนิจจา ข้ามองนางผิดไป นึกว่านางเป็นคน

ที่แม้แต่ข้าก็ยังมิยอมให้สุนัขกิน ที่ไหนได้ กลับมีเมตตากาญขนาดนี้ เอาละน้องชาย ไปเตรียมตัวเถิด วันพรุ่งนี้จะเริ่มประลองแล้ว”

จันทยางเข็ดน้ำตาที่คลออยู่ตรงหางตา “ขอบคุณพี่ชาย ว่าแต่ หัวข้อการทำอาหารในการประลองนี้คืออะไรหรือ”

“ด่านแรกคือเต้าหู้ ด่านที่สองคือบะหมี่ และด่านสุดท้ายคือ ผัดโป๊ยเขียน”

จันทยางประสานมือ จากนั้นก็เดินจากไปท่ามกลางสายตาคนมอง ทุกคนต่างคิดว่าเขาเป็นคนที่บุญรู้คุณยิ่งนัก

ด่านแรกในการทำอาหารนั้นคือเต้าหู้

ประวัติของอาหารชนิดนี้ ผู้คิดค้นนั้นคือฮวยน่าอ่อง นามเดิมคือหลิวอัน ศักขาววิชาการปรุงยาอายุวัฒนะ เขาคิดค้นการทำน้ำเต้าหู้เพื่อให้นางเอ็งสีผู้เป็นมารดา ซึ่งอ่อนแอจนแทบจะวอดอะไรไม่ได้ ที่แรกเต้าหู้เป็นน้ำ แต่ภายหลังหลิวอันเพิ่มส่วนผสมบางอย่างจึงกลายเป็นก้อนเต้าหู้ขึ้นมา

จันทยางครุ่นคิดเรื่องการทำอาหาร ขณะที่นั่งอยู่ตรงหน้าต่างมองท้องฟ้าที่มีพระจันทร์และเต็มไปด้วยหมู่ดาว

สูตรอาหารที่เขาได้รับมาหลังจากที่ตายไป อาจจะเป็นสูตรอาหารจากโลกในอนาคต นั่นหมายความว่าเขามีความได้เปรียบกว่าผู้อื่น เขาคงจะเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้พรจากพระเจ้านามว่าอินเทอร์เนต เมตตาให้ดูชีวิตความเป็นอยู่ของคนรุ่นหลัง และมีเครื่องปรุงรสที่ยังไม่เคยคิดค้นขึ้นอีกมากมายด้วย

จันทยางได้เห็นว่าในอนาคตนั้นมีอาหารชนิดหนึ่งที่มาจากเต้าหู้ และเป็นที่ยอมรับอย่างยิ่ง ทว่ามันจะเหมาะกับการแข่งขันในคราวนี้หรือไม่

หากจะกล่าวถึงรสนิยมนการกินก็ต้องมีคำกล่าวที่ว่า ‘ได้หวาน เนื้อเค็ม ตะวันออกเผ็ด และตะวันตกเปรี้ยว’ หากเป็นเช่นนั้นก็คงจะมีแต่อาหารจานนั้นเท่านั้นที่ครอบคลุม

จิ้นหยางตัดสินใจทำอาหารที่มีชื่อว่าหมาไฟได้วู้ฟ¹ เขาเตรียมดู
วัตถุดิบการทำอาหารในด้านแรก ตอนนั้นสายตาก็พลันสะดุดที่เครื่อง
ปรุงบางชนิด ทำให้ต้องยกมือขึ้นลูบคางอย่างใช้ความคิดอีกครั้ง

วันต่อมาเป็นวันที่เหล่าพ่อครัวทั้งหลายมารวมตัวกัน เนื่อง
จากจิ้นหยางนั้นไร้เส้นสาย จึงได้เฒ่าทำอาหารขนาดเล็กตรงมุม แต่
ไม่เป็นไร เขาทำให้คนหันมาสนใจเขาได้ด้วยรสชาติอาหารที่ทำ

ดวงตาของจิ้นหยางจ้องมองไปยังเหล่ากรรมกรทั้งสี่ แต่ละคน
เป็นขุนนางที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมครวระซึ่งกันและกัน ในความทรงจำ
ยามอยู่ในวังหลวงของจิ้นหยาง ขุนนางยิ่งยิ้มง่ายก็ยิ่งน่ากลัว และอาจ
จะถึงขั้นโหดเหี้ยมอำมหิต

“ชินอ๋องเสด็จ!”

เสียงปาวร้องที่สูงเกินชายทำให้จิ้นหยางและทุกคนซึ่งอยู่ตรง
นั้นต้องคุกเข่าลง ขุนนางทั้งสี่ที่เป็นกรรมกรเร่งก้าวเข้าไปคุกเข่าให้
ผู้มาใหม่ จิ้นหยางแอบเงยหน้ามองแวบหนึ่ง ตอนนั้นตาคงเหลือยังมี
องค์รัชทายาท จะมีก็แต่เหล่าอ๋องทั้งหลายที่ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็น
เจ้าเมือง และยังไม่ถูกขับหัวส่งไปจากเมืองหลวง

จิ้นหยางอดทอดถอนใจไม่ได้ เมื่อก่อนเขาจะใช้ช่องใต้ซุนหลังดี
เคยเห็นองค์ชายมากมาย องค์ชายใหญ่ในตอนนั้นมีอายุประมาณสิบ
สองหนาว บัดนี้ก็อายุคงราวยี่สิบเจ็ดหนาวแล้ว ในความทรงจำ ช่องใต้
ก็โปรดปรานเขาไม่น้อย เหตุใดตอนนี้เขาจึงยังไม่ได้เป็นองค์รัชทายาท
อีกหนอ

เอาเถิด เรื่องของนายเก่าไม่เกี่ยวกับเขา ตอนนี้สิ่งที่จิ้นหยาง
ต้องการคือ การตั้งตัวทำการค้าให้ได้ ดังนั้นชื่อเสียงที่เขาจะได้รับจาก
การทำอาหารในวันนี้ย่อมมีผลถึงอนาคต

¹ เต้าหู้ผัดพริกเสฉวน

เมื่อกรรมการมาครบ ทุกคนจึงเริ่มทำอาหาร จิ้นหยางนั้นแตกต่างจากผู้อื่น เพราะไม่มีลูกมือมาช่วย เขาใส่ของที่ต้องใช้ทั้งหมดไว้ในลังไม้ที่มั่นคง แล้วยกเข้ามาด้วยตัวเอง ด้วยความที่เป็นผู้ฝึกวรยุทธ์เลยไม่เหลือบ่ากว่าแรง จากนั้นก็จัดแจงวางอุปกรณ์ทำครัว ตีเตา และทำอาหารด้วยตัวเองทั้งหมด ในสายตาของผู้ชม เขาดูอนาถาที่สุดในหมู่ผู้เข้าแข่งด้วยกัน

การจัดประลองการทำอาหารในยุคที่ข้าวยากมากแพงเช่นนี้ ดูจะไม่เข้ากันเลยสักนิดเดียว เหล่าคนที่พอมีฝีมือแต่ไร้เงินย่อมถอยห่าง และเป็นโอกาสที่ร้านดังซึ่งมีทุนหนาได้ชิงชัย นี่คือเหตุผลที่ผู้ลงประลองทำอาหารมีจำนวนน้อย ดังนั้นจิ้นหยางจึงดูโดดเด่นยิ่งนัก

อีกหนึ่งเหตุผลคือ แม้หลับตา ชาวบ้านก็พอจะมองออกว่าการประลองนี้กำหนดผู้ชนะเอาไว้แล้ว ซึ่งก็คงจะเป็นคนของภักตาคารเฟิงฉวี และเพราะเห็นความมิชอบดำตา ทุกคนเลยจับตามองจิ้นหยางมากเป็นพิเศษ คนหาเข้ากินค่าที่ติดขัดกับขุนนางกังฉินนั้นลอบเอาใจช่วยเด็กหนุ่มคนน้อยอยู่ลึก ๆ

หลิวฮั่นจวินหรือชินอ๋องนั้นมิได้อยากมาเป็นกรรมการการประลองทำอาหารในคราวนี้ เขาเติบโตอยู่ในวังหลวง มีอาหารเลิศรสอะไรบ้างที่เขาไม่เคยลิ้มลอง แต่เพราะผู้จัดงานในวันนี้คือหลี่เคอฟู อัครเสนาบดีที่เป็นกำลังหลักของเขา เขาจะไม่มาก็ไม่ได้

ขณะที่หลิวฮั่นจวินกำลังเบือนหน้าอยู่นั้น กลิ่นหนึ่งก็เตะจมูกเขาและใครอีกหลายคน ทำให้องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นต้าหลิวถึงกับเปลี่ยนสีหน้า ก่อนถามคนสนิทอย่างสงสัย

“นี่กลิ่นอะไร”

เหม็น!

เหม็นมาก!

หลายคนทำจมูกฟุดฟิด ต่างมองหาต้นตอของกลิ่นเหม็นนั้น

เจียงผิง คนสนิทของชินอ๋องครุ่นคิดก่อนจะกล่าว

“ทูลท่านอ๋อง สงสัยว่าตลาดปลาที่อยู่ใกล้ๆ นี่น่าจะมีปลาเน่า
พะยะค่ะ กระหม่อมจะส่งคนไปจัดการบัดเดี๋ยวนี้”

หลิวฮั่นจวินพยักหน้ารับ หลายคนก็คิดเช่นเดียวกัน เรือประมง
อาจจะเอาปลาขึ้นฝั่งแล้วปลาเกิดเน่า เลยมีกลิ่นน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้
ในตอนนั้นเอง ไฟก็ลุกท่วมมุมหนึ่งในสนามประลอง

เป็นจันทน์หยางที่ก่อไฟกองใหญ่ให้เป็นไฟแรงสูง ขณะที่กำลังทำ
เต้าหู้ผัดพริกเสฉวน กลิ่นของเผ็ดก็ซจรขยายออกไป พาเอาเหล่าคน
ทั้งหลายหันมามองเขาอย่างสนใจ

ในยุคนั้นเครื่องเทศยังนับว่าเป็นของหายากที่ต้องมาจากแดนไกล
เครื่องเทศบางชนิดยังไม่ถูกค้นพบเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งบรรดาเครื่องเทศ
ยังมีราคาแพงยิ่งนัก ชาวต้าหลิวจะรู้จักก็เพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้น บัดนี้
จันทน์หยางใส่เครื่องเทศที่ตนมีอย่างไม่เสียดายเลยสักชนิดเดียว ทำให้กลิ่น
หอมฉุนของเครื่องเทศลอบอบอวลไปทั่ว ขณะที่กลิ่นเหม็นนั้นกำลัง
ลดลง พาให้ทุกคนมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

เมื่อเห็นทักษะการทำอาหารของนักปรุงอาหารไร้ชื่อเสียงที่อยู่
ไกลๆ หลิวฮั่นจวินเริ่มรู้สึกว่าการประลองทำอาหารนี้มีอะไรที่ทำให้
เขาตื่นเต้นได้บ้างแล้ว

เมื่อหมดเวลาการทำอาหาร พ่อครัวทั้งหลายก็เดินยกจาน
อาหารของตนมาวางที่โต๊ะกลม ซึ่งเหล่ากรรมกรนั้นนั่งอยู่ ก่อนจะ
บรรยายสรรพคุณเลิศล้ำของอาหารที่ตนปรุง ขุนนางทั้งสี่ขอให้หลิว-
ฮั่นจวินจับตะเกียบ คีบอาหารเข้าปากเสียก่อน พวกเขาจึงค่อยชิม

อาหารก็ล้วนคล้ายกัน เต้าหู้นั้นมีรสนุ่มและมีสัมผัสละมุนละไม
จุดอ่อนของมันคือແຫລກง่าย ทำให้ชาวต้าหลิวไม่นิยมนำมันทำ
อย่างอื่น นอกจากน้ำแกงสักเท่าไร หลิวฮั่นจวินชดน้ำแกงเต้าหู้จนปาก
หมดรส ขณะที่เต้าหู้จานอื่นนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีได้ พ่อครัวบาง
คนผัดเต้าหู้ทะเลเกินไป และบางครั้งรสชาติของเครื่องปรุงก็กลบรสของ

เต้าหู้ไปเสียหมด ยิ่งอาหารเจที่ทำจากเต้าหู้ถูกนำมาวางบนโต๊ะ หลิวอันจวินก็ยังไม่อยากกินเลยด้วยซ้ำ

จานอาหารสีแดงนั้นถูกวางลงบนโต๊ะ รอบจานถูกแต้มเป็นกลอนบทหนึ่งด้วยน้ำจากอาหารสีแดง แสดงให้เห็นถึงปัญญาของผู้ทำ และเป็นจุดสนใจของเหล่าปราชญ์ที่มาเป็นกรรมการในวันนี้

‘หวานเมล็ดถั่วตัวตาก็ยากเย็น
กายเคี้ยวเชียวใจเหนียวหนักจะพักไหว
ศาสตร์ช่วยอึ้งต้องรู้คู่ตัวไป
ได้มีใช้นั่งนับเพลินเนิ่นเงินทอง’

กลอนของจูยี่ นักคิดในยุคราชวงศ์ซ่ง ที่ประพันธ์ถึงเต้าหู้ สร้างความน่าสนใจขึ้นทันที

หลิวอันจวินเลื่อมมองผู้ปรุง ก็พบว่าเป็นเด็กหนุ่มที่ดวงกระทะบนกองไฟผู้นั้นนั่นเอง จึงถามขึ้น

“นี่อะไร”

“กูลท่านอึ้ง นี่คือเต้าหู้ผัดพริกเสฉวนพะยะค่ะ” จิ้นหยางเอ่ยอย่างสุภาพ เขาเคยรับใช้ฮ่องเต้ จึงพอจะจำพิธีการต่าง ๆ ได้

“เจ้าเป็นคนเสฉวนหรือ” ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยอย่างสนใจ

จิ้นหยางหันไปตอบเขา “ข้าเพียงเคยท่องเที่ยวไปทั่วเท่านั้นขอรับ”

เต้าหู้ผัดพริกเสฉวนตรงหน้า... เพียงแค่สีส้มก็ทำให้คนรู้สึกถึงความเผ็ด ก่อนหน้านี้อาหารที่เน้นความเผ็ดมาให้พวกเขาได้ลิ้มลองเช่นเดียวกัน ทว่าไม่ค่อยประทับใจพวกกรรมการสักเท่าไรนัก พอเห็นอาหารจานนี้ก็ชวนให้รู้สึกผวกกลัวว่าจะต้องปวดท้องขึ้นมา

แต่เมื่อเป็นหน้าที่ของกรรมการ หลิวอันจวินจึงจับตะเกียบคีบเนื้อเต้าหู้ขึ้นมา

...เต้าหู้ไม่ละ

นั่นคือความคิดของหลิวฮั่นจวิน ทำให้เขามองเด็กหนุ่มที่คุกเข่าอย่างพิเนอบพิเทาต้านข้างว่าพอมีฝีมืออยู่บ้าง พอเขาคีบเต้าหู้เข้าปากรสเผ็ดซาและหวานก็ซาบซ่าน มีความเค็มที่กลมกล่อม และยังคงไว้ซึ่งรสชาติของเต้าหู้อยู่ หลิวฮั่นจวินชะงักไปเล็กน้อย เต้าหู้รสจัด แต่น้ำปรุงรสนั้นมีรสเข้ม ไม่เผ็ดมาก และไม่เลี่ยนอย่างที่คิด เขาอดใช้ช้อนตักทั้งเต้าหู้ น้ำปรุง และเครื่องผัดอื่นๆ ขึ้นมากินในคำเดียวไม่ได้

เหล่าขุนนางสังเกตท่าทางของชินอ๋อง พอเห็นกริยานั้นก็เริ่มลงมือบ้าง พอตักอาหารเข้าปาก พวกเขาก็รู้สึกว่ามันไม่พอ ต้องตักเพิ่มอีกสักคำสองคำ ต่างคนต่างขบคิดว่าหากมีข้าวสวยตรงหน้าก็คงจะดีไม่น้อย

“นี่อะไร” หลิวฮั่นจวินกินส่วนผสมทุกอย่างแล้ว พบว่าเจ้าก้อนสีดำที่หั่นเป็นชิ้นเล็กกว่าเต้าหู้ถึงหนึ่งในสามคือของที่ถูกทอดจนกรอบแต่ไม่แข็ง กินคู่กับน้ำปรุงนี้แล้วมีรสชาติโดดเด่น ดียิ่งนัก ช่วยกระตุ้นความอยากอาหารเป็นอย่างยิ่ง

จั้นหยางอมยิ้ม “พูลท่านอ๋อง นี่คือเต้าหู้พะยะคะ”

“เต้าหู้หรือ” ขุนนางคนหนึ่งร้องถามออกมา คีบก้อนเล็ก ๆ สีดำนั้นเข้าปาก “สัมผัสเหมือนเต้าหู้ก็จริง แต่ข้ามิเคยเห็นเต้าหู้เช่นนี้มาก่อนเลย มันคือเต้าหู้อะไร”

“เต้าหู้นี้มีชื่อว่าชิงฟิง² เป็นเต้าหู้ที่บดทิตต่างแดนคิดค้นขึ้นและเป็นเครื่องเสวยที่ไทเฮาแคว้นหนึ่งโปรดชอบ” จั้นหยางกล่าวอย่างนุ่มนวล

“ไทเฮาแคว้นหนึ่งหรือ” ชินอ๋องสนใจในทันที “ไหนเจ้าลองเล่ามาซิ”

“พะยะคะ” จั้นหยางก้มหน้าลง “พูลท่านอ๋อง เต้าหู้ชนิดนี้เป็น

² จัตุรัสเขียว

เครื่องเสวยประจำในวังหลวงแห่งหนึ่ง มีเรื่องเล่าว่าไทเฮาแคว้นหนึ่งโปรดปรานเต้าหู้ยิ่งนัก รสชาติของมันช่วยให้อยากอาหาร กระหม่อมเดินทางไปทั่ว พบเห็นเจ้าสิ่งนี้โดยบังเอิญ ทราบว่าการประลองทำอาหารในวันนี้คือการใช้เต้าหู้ จึงทำมันขึ้นมาเพื่อใช้ประลองครั้งนี้โดยเฉพาะพะยะค่ะ”

จิ้นหยางไม่ได้โกหก แต่ไทเฮาแคว้นอื่นนั่นคือไทเฮาในโลกอื่นนะเออ หรือหากนางมิใช่ไทเฮาของโลกอื่น ก็อาจจะเป็นไทเฮาในอนาคตคนหนึ่ง

เจ้าเต้าหู้สีดำนี้เรียกว่า ‘เต้าหู้เหมีน’ เป็นของที่บัณฑิตผู้หนึ่งในยุคราชวงศ์ซิงค้นพบโดยบังเอิญ และต่อมาซุสึไทเฮาในรัชสมัยฮ่องเต้กวางซีโปรดปรานยิ่งนัก ประทานชื่อให้ว่า ‘ซิงฟิง’ มันคือของที่ยังไม่มีหรือยังไม่ถูกค้นพบในโลกของจิ้นหยาง คราแรกที่ต้องทำอาหารโดยใช้มัน จิ้นหยางก็เหมีนแทบเป็นลม และสงสัยว่ามันกินได้จริงหรือ แต่พอกินเข้าไปแล้วพบว่าเอร็ดอร่อยมาก!

แน่นอนว่าจิ้นหยางไม่มีทางบอกพวกซินอ๋องหรือกว่ามันคือเต้าหู้เน่า และกลิ่นเหมีนบัดซบที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี้อีกเป็นเพราะเขาเอามันออกมาทอดให้กรอบ แล้วโรยลงไปในเต้าหู้ผัดพริกเสฉวน หากคนในราชวงศ์ทราบว่าคุณหลอกให้กินของเน่า ศีระจะจิ้นหยางคงได้หลุดออกจากบ่าแน่

แต่เพราะในที่นี้ไม่มีใครรู้จักเต้าหู้เหมีนนอกจากจิ้นหยาง ดังนั้นนอกจากศีระจะไม่หลุดจากบ่า จิ้นหยางยังผ่านเข้าไปแข่งทำอาหารในรอบต่อไปด้วย

เหล่าราษฎรดำหลิวิธิมองการแข่งขันอยู่ปรบมือกันเกรียวกราวที่พ่อครัวหนุ่มขวัญใจของพวกเขาผ่านเข้ารอบต่อไป คนที่ไม่พอใจมีเพียงผู้ที่ไม่อาจผ่านเข้ารอบได้ และเฟิงไท่แห่งภักดาการเฟิงจวี่

เฟิงไท่คนนี้เป็นพ่อครัวที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วในเมืองลั่วหยาง ทว่าน้ำแกงเต้าหู้ที่เขาอุทิศสำหรับทำออกมา กลับถูกชดไม่หมด ผิด

กับเต้าหู้ผัดพริกเสฉวนนั้นที่เหล่ากรรมการแทบจะห่อกลับจนของตนเอง

เฟิงไท่จึงมองจิ้นหยางอย่างเป็นอริ หันไปบอกคนสนิทของตนเอง “เจ้าไปตามหาเต้าหู้ซึ่งฟัง และอย่าลืมสืบประวัติของเจ้าหนูมนั้นด้วย!”

เมื่อหุ้มเททั้งฝีมือและเงินทอง เงินรางวัลและเกียรติยศจะต้องเป็นของเขา!

เห็นเหล่ากรรมการกินอาหารของจิ้นหยางอย่างเอร็ดอร่อย
ชวนให้คนมองน้ำลายสอ จิ้นหยางคิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องมีคนอยากกินอาหารของเขา นอกจากทำให้การแข่งขันแล้ว ยังทำให้แจกจ่ายให้ชาวต้าหลิวอีกสิบถ้วยเล็ก ทำให้เรื่องเต้าหู้สดของเขาถูกเล่าลือกันอย่างสนุกปาก ส่วนตัวจิ้นหยางนั้นกลับไปนอนคิดวิธีทำบะหมี่ในวันพรุ่งนี้

บะหมี่นั้นมีหลากหลายชนิด จิ้นหยางรู้ว่าเส้นบะหมี่ที่ถูกใจคนที่ล้วยหยางมากที่สุดจะต้องเป็นเส้นเล็ก เหนียวและนุ่ม เวลาในการทำบะหมี่นั้นมีจำกัดเพียงแค่วันหนึ่งชั่วยามเท่านั้น จิ้นหยางครุ่นคิดว่าจะทำบะหมี่อะไรดี

จิ้นหยางไม่รู้ว่าพวกเฟิงไท่จับตาดูเขาอยู่ เพราะเขาไม่คิดว่าแค่ทำอาหารจะมีอันตรายอะไร และก็มีคนมองเขาเป็นจำนวนมาก เพราะเขาทำให้กรรมการกินอาหารจนหมดถ้วยได้

อีกอย่าง... จิ้นหยางนอนหลับอยู่ในห้อง คนพวกนั้นก็เฝ้าอยู่นอกห้อง ต่างคบคิดและคอยระมัดระวังไม่ให้จิ้นหยางออกไปซื้อวัตถุดิบที่ไหน แต่คนที่เฝ้าแต่อยู่ในห้องหรือจะไปเห็นคนที่จับตามองด้านนอกประตูห้องของตนเอง คนพวกนั้นไม่ได้ขึ้นหลังคามาแอบส่องท่านอนของเขาเสียหน่อย

การทำอาหารให้อร่อยนั้นสิ่งสำคัญคือต้องใช้วัตถุดิบสดใหม่

พวกเฟิงไท่เตรียมตัวไว้แล้วว่า เมื่อจิ้นหยางจะไปซื้อวัตถุดิบที่ร้านใด พวกเขาก็จะตรงรี่ไปจ่ายสินบนร้านค้านั้นไม่ให้ขายวัตถุดิบแก่อีกฝ่าย หรือไม่ก็แย่งซื้อวัตถุดิบมาด้วยราคาสูง เพื่อไม่ให้จิ้นหยางได้ของดีไปทำบะหมี่

ทว่าพวกเขาไม่คาดคิดว่าเด็กหนุ่มประหลาดผู้นี้จะนอนและตื่นในยามสาย ตลาดทั้งหลายวายหมดแล้ว และใกล้จะถึงเวลาแข่งขัน เต็มที จิ้นหยางจึงได้หอบลังไม้พร้อมถีบประตูออกจากห้อง เดินเข้าไปในการแข่งขัน ทำเอาเหล่าคนทั้งหลายที่จับตาดูถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก เพราะจิ้นหยางมิได้ไปตลาด แล้วจะเอาวัตถุดิบอะไรมาทำบะหมี่

พวกเขาไม่รู้ว่จิ้นหยางมีห้องครัวและห้องเก็บวัตถุดิบส่วนตัว จะเข้าและออกก็ทำได้ง่ายเท่าการกะพริบตา

พอเห็นจิ้นหยางยกเอาเนื้อออกมาจากลังไม้ เฟิงไท่ก็ถลึงตามองคนของตนเอง แต่มีอาจะทำอะไรได้

เนื้อที่จิ้นหยางจะใช้ในวันนี้คือเนื้อแพะ

จากการแข่งขันเมื่อวานทำให้จิ้นหยางเป็นที่จับตามองเรื่องการมีวัตถุดิบแปลกใหม่ วันนี้ทุกคนเห็นเขาใช้มีดอย่างคล่องแคล่ว และหันเนื้อแพะเป็นชิ้นที่ไม่หนาและไม่บางอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็โรยเกลือกับพริกไทย ออกแรงนวดเล็กน้อยก่อนหันไปตั้งกระทะ

จิ้นหยางยิ้มเจ้าเล่ห์ ปาดเนยลงไปบนกระทะเล็กน้อย เนยละลายสร้างกลิ่นหอมฉุยๆ พอวางเนื้อแพะลงไปก็เกิดเสียงดังชวนให้คนน้ำลายไหล เขาตักเนยร้อนๆ ราดไปทั่วเนื้อแพะ จากนั้นก็ปรุงรสด้วยเครื่องปรุงจากถ้วยเหลือง น้ำมันหอย น้ำตาลกรวด และไวน์แดง ที่คล้ายน้ำผลไม้ จากนั้นจึงเอาทั้งเนื้อแพะและน้ำมันปรุงนั้นเทใส่ในหม้อที่ต้มเครื่องเทศไว้ ก่อนปิดฝาหม้อ แล้วตุ๋นด้วยไฟอ่อน

จิ้นหยางหันมาหักนิ้วมือ เทแป้งสาลิ ใส่ไข่เปิด และทำการนวดเส้นบะหมี่

การนวดเส้นบะหมี่นั้นต้องใช้ทักษะสูง จิ้นหยางฝึกฝนการนวด

เส้นบะหมี่อยู่ในถ้ำนั้นนานนับสิบกว่าปี ย่อมมีฝีมือติดตัวอยู่บ้าง เขา
รู้ว่าหากใช้น้ำผสมกับน้ำปูนใส เส้นบะหมี่ของเขาจะยิ่งเหนียวนุ่มมาก
ขึ้น เขาจึงใจให้เส้นบะหมี่นั้นเล็กกว่าทั่วไปเล็กน้อย เมื่อเห็นเด็กหนุ่ม
กำลังนวดบะหมี่อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว ทำเอาเหล่าคนทำ
อาหารได้แต่รู้สึกทึ่ง

การจะนวดบะหมี่ให้เส้นมีขนาดเท่ากันทั้งหมดนั้นต้องใช้แรง
มาก ข้ำยังต้องควบคุมแรงของตนได้ดี ที่สำคัญคือต้องมีประสบการณ์
สูง พ่อครัวหลายคนหากจะทำเส้นบะหมี่ก็มักจะเลือกเอาแผ่นแป้งมา
นวดให้บาง และใช้ทักษะในการหันให้เส้นมีขนาดเท่ากัน มีน้อยคนที่
จะนวดเส้นบะหมี่ด้วยมือตนเอง แล้วจับยึดเป็นเส้น

จินหยางจัดการกับเส้นบะหมี่จนได้ดังใจ แล้วจึงหันไปเปิดฝา
หม้อ กลิ่นของพะตุนหอมฟุ้งทำให้คนที่ได้กลิ่นต่างลอบกลิ่นน้ำลาย
ลงคอ คนตัวเล็กแยกถุงเครื่องเทศ เนื้อพะ และน้ำซุปลอกจากกัน
เขาชิมน้ำซूपก่อนจะปรุงรสอีกเล็กน้อย ใส่แป้งข้าวโพดเพื่อให้ น้ำซูปมี
ความข้น เพิ่มเครื่องเทศจำพวกพริกไทยที่ควั่นหอมลงไปอีก จากนั้น
จึงใส่เนื้อพะลงไปตุ๋น ใส่ต้นหอมซอย ฟองเต้าหู้ สุดท้ายก็ใส่เส้น
บะหมี่

เสร็จสิ้นการแข่งขัน จินหยางผ่านเข้าสู่รอบสุดท้าย ขณะที่คู่ต่อสู้
ของเขานั้นเหลือเพียงเฟิงไท่แห่งภัตตาคารเฟิงฉวี

ผัดโป๊ยเซียนเป็นอาหารที่เกิดในยุคที่ฉางอานยังเป็นเมือง
หลวงของต้าหลิว เกิดขึ้นเมื่อฮ่องเต้ประทับกับท่านอาทั้งห้าของ
พระองค์ แต่ละคนล้วนมีบรรดาศักดิ์เป็นท่านโหว แรกเริ่มเดิมทีนั้น
เกิดจากการนำเอาวัตถุดิบเลิศรสมาผัดเข้าด้วยกัน เป็นอาหารที่มี
หลากหลายชื่อและหลากหลายเรื่องเล่ามาก

จินหยางกำลังคิดว่าจะทำผัดโป๊ยเซียนแบบใดในการแข่งรอบ
สุดท้ายดี ในตอนนั้นคนของโรงเตี๊ยมที่คอยดูแลเขาอยู่ที่เคาะประตูห้อง

“นายท่าน อาหารได้แล้วครับ”

จิ้นหยางเดินไปเปิดประตู เห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลาของอีกฝ่าย กำลังแย้มรอยยิ้มให้ คนของโรงเตี๊ยมยกทั้งสุราและอาหารมาให้

“นายท่านกินเยอะๆ นะครับ วันพรุ่งจะได้มีแรงแข่งขัน”

“ขอบใจมาก” จิ้นหยางยิ้มให้เขา พลันในตอนนั้นดวงตาที่มอง ไหสุราของเขาก็กลับมองเห็นไหสุราน้ำตาลกลายเป็นสีแดง จิ้นหยาง เห็นสัญญาณอันตรายขึ้นมาทันที

นี่คือความสามารถพิเศษของเขา หลังจากที่เข้ามาอยู่ในร่างใหม่ เขาจะรู้ว่าพิษที่อยู่ในอาหารนั้นคืออะไร เพียงแค่มองด้วยตาเปล่า

เขาคว่าไหสุราก่อนจะมองคนของโรงเตี๊ยมที่ทำท่าจะหลบออกไป พริบตาเดียวก็กระชากอีกฝ่ายมากดลงบนพื้นห้อง จ๋อมิดที่ลำคอ ของอีกฝ่าย

“นะ...นายท่าน! ทำอะไรครับ!” บ่าวคนนั้นร้อง หน้าเหือดสี เมื่อรู้สึกเย็นวาบที่ลำคอและแสบนิดๆ

ดวงตาของจิ้นหยางแปรเปลี่ยนไปยามกล่าวเสียงเข้ม “ใครให้ เจ้าใส่ยาในสุราของข้า”

บ่าวคนนั้นกลอกดวงตาเร็วไปมา ขณะเดียวกันก็หลังเหงื่อเย็น “นายท่านกล่าวอะไร ข้าไม่รู้เรื่อง!”

“ไม่รู้” จิ้นหยางลดมือลง ก่อนจะจับไหสุรานาดเล็กเทใส่ปาก อีกฝ่าย “เช่นนี้... เจ้าก็ดื่มให้ข้าดูเสียสิ!”

บ่าวคนนั้นลนลาน พยายามดิ้นหนี ทว่าจิ้นหยางจับอีกฝ่ายเอาไว้แน่น ไม่ยอมให้หนีไปไหนได้ พอสุรานั้นถูกกรอกลงในปาก บ่าวคนนั้นก็พยายามล้วงคออาเจียนออกมา จิ้นหยางมองเขานิ่งๆ ก่อนจะกล่าว

“ข้ามียาถอนพิษ”

บ่าวคนนั้นเงยหน้ามองจิ้นหยางตาเป็นประกาย เร่งร้อนไขกระเพาะให้เขาอย่างรวดเร็ว

“นายท่าน! ข้าผิดไปแล้ว! ข้าละโมบเงินเล็กน้อย จึงได้ใส่ยาลงไปในสุราของท่าน! ข้าไม่รู้จริง ๆ ว่ามันเป็นยาพิษ!” บ่าวคนนั้นคลานมาเกาะขาจันทน์หยาง “นายท่านต้องช่วยข้าหน่อยนะ ข้าไม่อยากตาย!”

จันทน์หยางมีแวตตาที่เย็นเยียบแวบหนึ่ง บ่าวคนนั้นจะต้องรู้แน่ว่าในสุรานั้นคือยาพิษ แต่เพราะความกลัวตายเลยปลักความผิดไปให้ผู้อื่นจนสิ้น เขายิ้มบาง ๆ “ได้ดี ข้าจะให้ยาถอนพิษเจ้า แต่ว่าเจ้าต้องบอกข้ามา... ว่าคนที่ทำเช่นนี้เป็นใคร”

บ่าวของโรงเตี๊ยมร้องไห้ ใบหน้าของเขาเริ่มซีด ลำคอร้อนลวก เร่งร้อนบอก “บ่าวบอกแล้ว! บอกหมดแล้ว! เขาผู้นั้นเป็นคนของภักตาคารเฟิงฉวีซอร์บ! เขากับเจ้าแก่นี่ของทีนี่เป็นสหายกัน พวกเขาร่วมมือกันกำจัดท่าน! นายท่าน... ข้าน้อยไร้ทางเลือก! หากข้าน้อยถูกไล่ออก... คนที่บ้าน...”

“คนของภักตาคาร...” จันทน์หยางทวนคำ ก่อนจะเข้าใจได้ในทันที คู่แข่งในรอบต่อไปของเขาอำมหิตถึงเพียงนี้เชียว เพียงเพราะต้องการชัยชนะจึงได้คิดสังหาร

บ่าวคนนั้นก็กลัวว่าจันทน์หยางจะไม่ยอมเชื่อ จึงเร่งกล่าว “คนที่ชนะการแข่งขันครั้งนี้จะได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ และถวายพระกายาหารฮ่องเต้กับเสียนเฟย พวกเขา... พวกเขาไม่อาจปล่อยให้ข้าผิดพลาดได้...”

เสียงของผู้กล่าวหาพร่าขึ้นเรื่อย ๆ และยังมีเลือดออกมา กองใหญ่ ผู้เป็นบ่าวเร่งรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย กระตุกขาทางเกง จันทน์หยางขณะกล่าว

“บ่าวบอกท่านหมดแล้ว ขอয়া... ยา...”

จันทน์หยางยิ้มละไมให้เขาก่อนกล่าว “ยาของข้าอยู่กับคนที่เอายาพิษมาให้เจ้า เจ้าอยากได้ก็ไปขอเขาเองสิ”

จันทยางมองศพของบ่าวในโรงเตี๊ยม เขาเป็นคนว่องไวตาม
ประสาอดีตยอดฝีมือ ดังนั้นพริบตาเดียวจึงเอาผ้าห่มมาห่อศพ เพื่อ
ไม่ให้เลือดมากมายไหลลงบนพื้น แล้วรีบจัดการกับคราบเลือดที่อยู่
บนพื้นให้เรียบร้อย ก่อนจะโยนศพเข้าไปในห้องครัวของตนเอง นึกใน
ใจว่าโชคดียิ่งๆ ที่ศพมนุษย์สามารถเข้าไปอยู่มิติของเขาได้

ในตอนนั้นจันทยางพลันได้ยินเสียงเดินขึ้นบันได เพราะว่าเคย
เป็นองครักษ์ยามาก่อน ทำให้พอจะเดาได้ว่าผู้ที่มาใหม่ นั้นมีบางคน
พอมีวรยุทธ์บ้างเล็กน้อย และน่าจะมาด้วยกันสามคน ฝีมือหนักสอง
และฝีมือสับสันไม่เป็นวรยุทธ์อีกหนึ่ง

จันทยางคว้าผ้าสีดำที่ปกไว้ใช้ในยามฉุกเฉินมาคลุมตัว ก่อนจะ
ทะยานออกไปนอกหน้าต่าง แล้วไต่ขึ้นไปบนหลังคา หลบซ่อนตัวโดย
อาศัยเงาของโรงเตี๊ยมยามกลางคืน การหลบจากสายตาผู้คนบน
หลังคานั้นทำได้ไม่ยาก

จันทยางลอบแอบฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในห้อง ครู่หนึ่งจึงได้ยินเสียง
บานประตูถูกเปิดออกอย่างแรง เหล่าคนมาใหม่เห็นว้างในห้องว่างเปล่า
จึงหันไปกล่าวกัน

“ไหนเจ้าแก็งนี่บอกว่ามีคนยกอาหารขึ้นมาแล้วอย่างไรเล่า”

เสียงทุ้มที่สองถาม “พวกเขาออกจากห้องไปแล้วหรือ”

“ไม่ ไม่” เจ้าแก็งโรงเตี๊ยมเร่งบอก “ข้ายังไม่เห็นว่าพวกเขา
ออกจากห้องเลย ข้ารับเงินแล้วย่อมช่วยพวกท่านจับตาดูเอาไว้อย่างดี

“หรือว่าจะหนีไปทางหน้าต่าง”

“หากเป็นเช่นนั้น แล้วบ่าวของโรงเตี๊ยมนี้เล่า เขาน่าจะ...”

จันทยางกำลังเทน้ำมันลงบนหลังคา เขารู้แล้วว่าแผนการของ
เฟิงไท่คืออะไร อันดับแรกส่งคนมาวางยาเขา จะวางยาได้หรือไม่
นั้นไม่เป็นไร เพราะว่าแผนสำรองคือการส่งมือปราบมา หากว่าจันทยาง
ยังอยู่ในห้อง และไม่ได้เก็บศพของบ่าวออกมาด้วย มือปราบก็จะชี้ว่า
จันทยางเป็นคนสังหารบ่าว หากพวกเขายังมีชีวิตอยู่ มือปราบพวกนี้

ก็อาจจะยึดเยียดข้อหาอะไรให้จิ้นหยางอยู่ดี อาจจับเขาเข้าคุก ทำให้พลาดการประลองทำอาหารในวันพรุ่งนี้ และเสื่อมเสียชื่อเสียงจนไม่อาจอยู่ในลัทธิหยางได้

“ข้าก็ไม่นึกเลยว่าจะต้องมาทำอาชีพอีท่า” จิ้นหยางรำพึงรำพันอย่างจนใจ พอรอดน้ำมันจนชุ่มและสาแก่ใจดีแล้ว เขาก็จุดไฟทันที

เปลวไฟลุกไหม้ วิ่งไปตามทางน้ำมันที่จิ้นหยางราดจนชุ่มฉ่ำ เขาโหนตัวเข้าไปในอีกห้องหนึ่งของโรงเตี๊ยมที่ใครคน แล้วออกจากห้องนั้นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ลืมจัดการราดน้ำมันใส่ประตูห้องของตนเองจากด้านนอก ก่อนช่วยจุดไฟเผาอีกแรง ทั้งยังราดน้ำมันให้ไฟไหม้ไปเผาห้องด้านข้างและทางเดินอย่างมีน้ำใจ หลังจากนั้นจึงร้องขึ้น

“ไฟไหม้!”

เหล่าคนที่อยู่ในโรงเตี๊ยมไม่ก็คนเร่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว วิ่งลงบันไดไป จิ้นหยางตามพวกเขาไปโดยรั้งท้ายสุด พอยืนอยู่ตรงบันไดได้ เขาก็เกร็งลมปราณกระเทิบหนึ่งที บันไดไม้ทั้งแถบถล่มลงมาเสียงดัง คนกระทำการระใจลงมาเบี่ยงล่างอย่างดงาม

เจ้าแก่เนี้ยโรงเตี๊ยมและมีมือปราบที่อยู่ด้านบนร้องโวยวาย “ไฟไหม้!” ก่อนวิ่งฝ่าเปลวเพลิงออกจากห้องของจิ้นหยาง ก็พบว่าบันไดชำรุดจนไม่อาจจะลงไปชั้นล่างได้ มือปราบพวกนั้นยังพอเป็นวรยุทธ์ แต่ไม่ได้ฝึกฝนมานานแล้ว เขากระโจนลงมาจากชั้นสองกระแทกพื้นจนขาหัก

ที่น่าสงสารคือเจ้าแก่เนี้ยที่ต้องกระโดดตามลงมา ทั้งที่ตนเองไม่เป็นวรยุทธ์เลยสักนิด นางถึงกับนอนแน่นิ่งขยับกายไม่ได้ ต้องให้คนอื่นมาช่วยกันลากออกไป เปลวเพลิงไหม้รุนแรงมาก โรงเตี๊ยมไม่ใหญ่ไม่เล็กสร้างจากไม้ทั้งหลังกำลังจะพังทลาย คนทั้งหลายกระเสือกกระสนเอาตัวรอดออกมาจากที่แห่งนี้

จิ้นหยางหลบไปเอาค่าเสียหายที่คนในโรงเตี๊ยมร่วมมือกันวางแผนทำร้ายเขา ก่อนจะหลีกเร้นกายหายไปในกลุ่มคนทั้งหลาย

สูตรอาหารลับ
ฉบับ
จิ๋นหนิถ่าง

2

(จบ)

วัตถุดิบทั้งหลายไม่มีพิษ เนื้อตัวของจิ้งหยาังกินหาพิษไม่เจอ ด้วย หลังจากโดนตรวจสอบจนพรวน จิ้งหยาังก็นั่งสละไหล่สะเหลมาหาหวังรู่ยเสวียน นึกขอบคุณสวรรค์ที่ให้มิติส่วนตัวแก่เขามา โยนพวกเคสปลาปักเป้าเข้าไปในช่องทางลับ แต่นี้ก็ไม่มีใครหาพิษจากตัวจิ้งหยาจนเจอแล้ว

อย่างไรก็ตาม นี่คือการวางยาซึ่ง ๆ หน้า ดังนั้นทุกอย่างต้องรอบคอบ อันดับแรกขึ้นปลาปักเป้าเป็นอนพิษนั้นต้องถูกเตรียมเอาไว้ในตอนที่คนอื่นมองไม่เห็น หยิบออกมาอย่างรวดเร็ว และต้องยัดส่วนมีพิษนั้นกลับเข้าไปอย่างรวดเร็วด้วย โชคดีที่จิ้งหยาเป็นพวกมือไว และเพราะจังก่อนหน้านั้นเป็นข้าวผัดที่ต้องใช้เนื้อเป็นส่วนประกอบ ควันเลยมีมากตาม สามารถพรางตาได้

การที่จังก้องเสียชีวิตกะทันหันเป็นเรื่องใหญ่ ช้องได้เลยตรวจสอบอย่างเคร่งครัด ทุกคนล้วนไม่พบพิษในตัว แต่พิษกลับไปอยู่ที่ขุนหงเหียน รายนั้นถูกลากตัวออกไปสอบสวน ร้องขอความยุติธรรม แต่กลับไม่เป็นผล

ช้องได้ทราบว่าคุณแซ่ซุนเป็นคนของสุ่ยอ๋องก็กราดเกรี้ยว

พยายามสืบว่าคู่ชู้ต้องกับจ้องมีสายสัมพันธ์กันอย่างไร เรื่องนี้ยังอีกนานกว่าจะได้คำตอบ ตอนนี้จิ้นหยางนั่งอยู่บนรถม้าเพื่อกลับจวนของหวังรู่ยเสวียนพร้อมถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อันตรายนานะนายท่าน หากท่านเพลอกินเนื้อปลาที่มีพิษเข้า แม้แต่ข้าก็ไม่มียารักษา” จิ้นหยางเอ่ยเสียงเบาอย่างไร้เรี่ยวแรง “ได้โปรดอย่าทำเช่นนั้น คราหน้าให้ข้าเป็นคนกินเองเถิด”

จิ้นหยางรู้สึกดีจริงๆ ธรรมชาติของคนย่อมไม่ต้องการกินของเหลือ หวังรู่ยเสวียนกินเนื้อปลาที่ตกแต่งเป็นปีกหงส์ จ้องผู้ชอบความสวยงามเลยไปกินส่วนหัวที่มีปลาชิ้นหนึ่งมีพิษอยู่พอดี วิธีนี้เสี่ยง ดังนั้นจิ้นหยางเลยใส่ปลาที่มีพิษแค่ชิ้นเดียว หากจ้องกินไม่หมด ไม่ได้โดนพิษ เขาก็จะยอมไปกับตาเม่านั้น และสังหารตาแก่ตนหากกลับตอนอยู่บนเตียง แล้วป้ายความผิดให้นายบำเรอสักคน

โชคดีจริงๆ ที่ผ่านมาได้

หวังรู่ยเสวียนเอ่ย “ไม่มีครวหน้าแล้ว”

จิ้นหยางหันไปมองเขา เอนกายมาพิงไหล่ พร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้มหวาน “จิตใจที่ข้ายังอยู่กับท่าน”

“ฮึ!” หวังรู่ยเสวียนเสตามองไปทางอื่น แต่จิ้นหยางก็พอมองออกว่าเขาพอใจที่เป็นเช่นนั้น

‘เฮ้อ ทำไมเสียเวลาของข้าจึงโตมาเป็นบุรุษปากแข็งได้หนอ’

คืนนั้นขณะที่จิ้นหยางกำลังนอนอย่างมีความสุข จู่ๆ หวังรู่ยเสวียนก็พลิกตัวมากอดเขาเอาไว้ ลมหายใจไม่ใคร่สม่ำเสมอ ข้ายังกตริมีปีกกลางที่หัวไหล่เขาอีก

จิ้นหยางลืมตา พอเห็นสภาพนั้นก็ตกใจ หวังรู่ยเสวียนมือหนึ่งกอดเขาเอาไว้ อีกมือล้วงเข้าไปในกางเกงของตัวเอง สีนํ้าอืดอืดคล้ายจะบอกว่า ‘ข้าก็ไม่ได้อยากให้มันเป็นเช่นนั้น’

คนครัวตัวเล็กรู้ว่าคนผู้นี้เหนียมอายเรื่องนี้ ที่พลิกกายมารุก

เราอาจเป็นเพราะสุดทน จนต้องขอความช่วยเหลือแล้ว เขาจึงบอก
“เด็กดี อยู่หนึ่ง ๆ นะ”

เขาประคองใบหน้าดังามไว้ที่ตีนั่นลงมาจุ่มพิตที่หน้าผากและ
เปลือกตาของอีกฝ่าย รวากับว่าหวังร้ายเสียยิ่งเป็นเสียตัวน้อยๆ
ของเขา ก้มลงแตะริมฝีปากที่เฝื่อนแน่นของอีกฝ่าย

ไม่มีการหัวเราะหรือหยอกเย้า ทำเอาคนที่อยู่ในวิกฤตรู้สึกดีขึ้น
แต่เพราะเขาเองก็อดอันมาสักพัก จุ่มพิตนี้เลยค่อนข้างกระตือรือร้น
จินหยางจวบย่ำไปเรื่อย ๆ แอบคิดในใจว่าเขากำลังทำให้เด็กคนนี้เสียคน
หรือไม่ แต่เอาเถิด ตอนนี้ไม่มีใคร หากไม่ใช่เขา เด็กคนนี้จะทำอะไร
เข้าหอนางโลมหรือ แล้วใบหน้าที่ไม่ได้อัปลักษณ์นี้ก็ยังถูกปกปิดได้
หรือ

เขาทำเพราะปกป้องหวังร้ายหรือหยางซือซือ นี่คือสิ่งที่
จินหยางบอกตัวเอง ตอนที่ถอดเสื้อตัวบนของตนออก แล้วดึงกางเกง
ของหวังร้ายเสวียนลง ได้ทำคางงอหน้าแดงก่ำแม้อยู่ในความมืด เขา
ต้องจวบดวงตาเพื่อปลดอบประโลม จากนั้นก็ไม่ค่อยจะมีความเขินอาย
ต่อกันอีกต่อไป

หวังร้ายเสวียนเริ่มจวบเป็นแล้ว แม้จะจวบไปกั๊ดไป แล้วยังหยุดคิด
บางทีว่าควรจวบตรงไหนต่อดี แต่ก็เริ่มรู้จักการหยอกเย้าผิวกายด้วยริม
ฝีปากแบบไม่ทำให้คนถูกกระทำเจ็บ แต่ถึงอย่างไรจินหยางก็ยังใช้มือ
ช่วยอีกฝ่ายไม่สำเร็จ จำต้องใช้ริมฝีปากของตนเสมอ นี่คือสิ่งที่ทำให้
‘ครู’ รู้สึกเหนื่อยใจลึก ๆ ทำไมลูกศิษย์จึงเสรีจยากเสรีเจียนขนาดนี้

เช้าวันต่อมา จินหยางผัดหมี่สับกับพริกไทย กุ้งแห้ง และ
ผักชี จากนั้นจึงเทใส่น้ำข้าว ต้มและปรุงรสให้เป็นข้าวต้มชนิดหนึ่ง ก่อน
ยกมาวางให้เจ้านายของตนที่ก้มหน้ากินอาหารแบบไม่กล้าสบตาเขา
แต่ไหนแต่ไร จินหยางค่อนข้างใจกล้านหน้าด้าน ดังนั้นเลยฉีกยิ้ม
ถาม

“นายท่าน อร่อยหรือไม่”

“อือ อร่อย” หวังรุ่มเสวียนก้มหน้าก้มตากิน ไม่ยอมเงยหน้ามองเขา ผิดกับเมื่อคืนที่ทั้งจูบทั้งขบเขาไปทั่วตัว

จิ้นหยางชี้ปากตัวเอง แล้วถามอย่างน่ารัก

“แล้วริมฝีปากของข้าเล่า อร่อยหรือไม่”

“แฉิก... แฉิก...” หวังรุ่มเสวียนสำลัก ไม่รู้ว่าเป็นกระเทียมหรือพริกไทยที่ใส่ลงไปในช่วงต้ม

จิ้นหยางยื่นผ้าเช็ดปากให้เขา “นายท่าน อย่าเพิ่งรำลึกความน่ารักของข้าสิ เพราะยังมีอีกเยอะ” เขาแสร้งเอาสองมือปิดหน้าอก แล้วพูด “ยอดดอกของข้าเจ็บไปหมดเลย คราวหลังท่านขบเบาๆ หน่อยนะ”

ใบหน้าของใต้เท้าคนงามแดงกำร้าวกับดอกท้อในเดือนสาม ถลึงตามองเขาแล้วเหมือนเอื่อยอะไรไม่ออก จิ้นหยางบอก

“ไม่แกล้งแล้วขอรับ” เขาเก็บจาน ยื่นหน้าไปหอมแก้มอีกฝ่ายเบาๆ “เพราะท่านน่ารัก ข้าเลยชอบรังแก”

“ให้มันรู้เสียบ้างว่าใครเป็นนายเป็นบ่าว” หวังรุ่มเสวียนกัดฟันกรอด ยกน้ำชาขึ้นดื่มก่อนจะสำลักอีกหนเพราะมันร้อนเหลือเกิน

จิ้นหยางปิดปาก ไหลลั่นเพราะอยากหัวเราะเสียงดัง แต่ทำไม่ได้ เสียชื่อเสียงของเขาน่ารักเกินไปแล้ว!

ขุนนางเถียนอยู่ในคุกหลวง ได้เฝ้าขุนก๊วงเต้นเพื่อให้อุปการชา
ได้ออกจากคุก เขาขอร้องให้เสนาบดีกรมคลังเงินช่วยเหลือบุตรชายของตัวเอง แต่ในตอนนั้นกลับมีสารฉบับหนึ่งส่งไปถึงหูของเสียนเฟย บอกว่าเบื้องหลังของตระกูลขุนนั้นให้การสนับสนุนอยู่อย่าง หากไม่เชื่อ ก็อย่าให้ความช่วยเหลือ และให้ดูว่าใต้เท้าขุนจะไปขอร้องใครอีก

ดังนั้นพอใต้เท้าขุนมาขอร้อง ใต้เท้าเงินจึงบ่ายเบี่ยง อ้างว่าตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเสียนเฟยไม่ค่อยดี และกำลัง

พยายามรื้อฟื้นสายสัมพันธ์อยู่ ขอให้ได้ทำธุระก่อน

ขุนหงเหียนถูกจับเข้าคุก เรื่องการไต่สวนในคุกนั้นเป็นเช่นไร คนในวังหลวงรู้ดี ได้ทำธุระไม่อาจใจเย็นได้ ดังนั้นจึงไปหาหวังรู่ย-เสวียน ทว่าหวังรู่ยเสวียนเพิ่งจะออกไปหาหมอที่เขาไปหาเป็นประจำ กว่าจะกลับก็ตอนค่ำ

เขาไปหาอยู่ห้อง ปรีกษาหาหรือกันอย่างเคร่งเครียด สู้ยออง รับปากว่าจะหาทางช่วยคนแซ่ขุนออกจากคุกให้ได้ คนของตระกูลเงิน แอบจับตามองเขา พบว่าจริงดังวาทีกวาดเกรียวยิ่งนัก

ข้อหาวางยาเชื้อพระวงศ์เป็นโทษร้ายแรง ขุนหงเหียนเนื้อตัว เต็มไปด้วยร่องรอยของการทรมาน นั่งขัดอยู่ที่มุมห้องข้าง ในตอนนั้นมีขันทีจากในวังผู้หนึ่งมาหาเขา บอกว่าเป็นคนของเสียนเพย

ขุนหงเหียนเห็นขันทีมาหาที่ทำหน้างุนงงเล็กน้อย

ขันทีชราคนนั้นกล่าว “คุณชายขุน บิดาของท่านไปขอร้องตระกูลเงิน ข้าจึงได้มาที่นี่” เขาวางตะกร้าอาหารลง ป้ายของขันทีดำหนัก เสียนเพยนั้นมองเห็นได้ชัดเจน “ข้าบอกคนคุมไว้ให้แล้ว คุณชายทำตามสบาย อีกไม่นานก็จะได้ออกไป”

ขุนหงเหียนไม่แปลกใจสักเท่าไรที่คนของเสียนเพยจะช่วยเหลือเขา เพราะฉากรหน้าของบิดาอยู่ฝ่ายเดียวกับลุงของเสียนเพย เขารู้สึกดีขึ้น กำลังเอื้อมมือมาจับขาลาเปาไปกิน ทว่ากลับต้องชะงัก

ลุงของเสียนเพย มีชื่อว่าไม่ถูกกับเสียนเพยแล้วหรือ

ขุนหงเหียนมองคนตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจก่อนกล่าว “กงกงเอาอาหารกลับไปเถอะ ข้าไม่หิว!”

จริง ๆ แล้วเขาหิวมาก อาหารในคุกนี้ไม่ถูกปากเลยสักชนิดเดียว ทว่าความรักตัวกลัวตายมีมากกว่า เขาไม่อาจจะกินอาหารลุ่มลุ่มห่าได้

“ดูเหมือนว่าพี่เขยของข้าจะไม่ชอบอาหารที่ข้าจัดให้นะ”

เสียนหนึ่งดั่งขัน ขุนหงเหียนตกใจหันไปมอง หวังรู่ยเสวียนมา

ยืนอยู่ด้านหลังเขาเมื่อไรไม่รู้ รอบกายคล้ายจะแผ่ไอสังหารออกมา
ชวนให้ขนหัวลุก

“เจ้า... มาได้อย่างไร”

ขุนหงเหียนรู้สึกไม่ดี ทันใดนั้นชั้นที่ปลอมก็คว่ำตัวเขา สกิดจุด
เอาไว้แล้วกล่าว

“คุณชายขุน ท่านควรกินอาหารของเสียนเฟย”

ชั้นที่คิดนั้นมิมีสายตาเยือกเย็นอย่างหาที่สุดไม่ได้ ขุนหงเหียน
หวาดกลัวจนแทบคลั่งในยามนั้น แต่เมื่อผอมนั้นก็หิบบาอาหารเป่าลูก
เล็ก ๆ มายัดใส่ปากของเขา คำแล้วคำเล่า ความร้อนผ่าวแผ่กระจาย
ทำลายอวัยวะภายในร่างกาย สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจ

“คุณชายขุน ท่านจำเหวินเค่อได้หรือไม่ บัณฑิตที่สอบเข้ามา
พร้อมกับท่านอย่างไรเล่า” ชายชรากระซิบบอก

ขุนหงเหียนเบิกตากว้าง ช่วงขณะหนึ่งเขาก็นึกภาพชายหนุ่มคน
หนึ่งที่มีหน้าตาอ่อนหวานละม้ายคล้ายสตรีเล็กน้อย คนผู้นั้นเลื่อมใส
ความยุติธรรมและกล้าหาญเกินไป พยายามแฉว่าเขารับส่วย เขาเลย
ปรึกษาบิดา ตอนนั้นจึงต้องมาเมืองหลวง ชั่วคราวต้องการประจบ
เอาใจเขา ขุนหงเหียนจึงได้หาทางส่งเหวินเค่อไปให้จงต้องถึงเตียง

ชายชราหัวเราะออกมาเบา ๆ

“นายท่านให้ข้าอยู่ข้างกายก็เพื่อวันนี้ที่ได้เห็นท่านกับจงอ๋องลง
นรกไปกับตาตัวเอง คุณชายขุน ท่านทำบาปทำกรรมมามาก จดจำไม่
ได้เลยกระมังว่าคนที่เดินข้างกายน้องชายของท่านคือหนึ่งในคนที่ไป
รับศพลูกชายออกจากวังจงอ๋อง ข้าต้องขอบคุณนายท่าน หากมิใช่เขา
ข้าก็คงจะไม่รู้ว่าทำไมระหว่งที่ข้าไปรบ ลูกของข้าจึงไปอยู่กับจงอ๋อง
ได้”

ดวงตาของพ่อบ้านเหวินมีรอยแดงเรื่อ “คุณชายขุน พ่อท่าน
ตายไป บิดาของท่านก็คงจะรู้สึกได้กระมังว่า การที่ต้องสูญเสียลูกชาย
ไปนั้นเป็นเช่นไร”

“นี่เป็นเวลาที่เหมาะสมแก่การเดินทางนะพี่เขย ทุกคนเห็นชั้นที่จากวังเสียนเพยเข้ามาที่นี่ และท่านพ่อตาก็มีฉลากหน้าว่าเป็นคนสนับสนุนเสียนเพย ท่านไม่คิดว่า... มันจะทำให้พวกเสียนเพยเล่นงานบิดาท่านหรือ เอ... หรือไม่บางทีคนอาจจะคิดว่าอยู่ต้องต้องการปิดปากคนก็ได้” หวังรู่ยเสวียนกระซิบบอกเสียงนุ่ม หยิบยาพิษขึ้นมาพินิจ “คงจะทำให้เรื่องในวันหน้าสนุกพอสมควรเลย”

ซุนหงเถียนสะอึกหลายครา เขาขยับปากอยากจะถามว่าหวังรู่ยเสวียนทำเช่นนี้เพื่ออะไร น้องเขยมิใช่คนของทั้งเสียนเพยและมิใช่คนของอยู่ต้อง หรือว่าจะเป็นคนของหนึ่งต้อง

แต่กระนั้นเขาก็ไม่มีโอกาสหาคำตอบอีกแล้ว

พ่อบ้านเหวินวางร่างไว้วิญญูณนั้นลงกับพื้น ก่อนจะประสานมือให้หวังรู่ยเสวียน หวังรู่ยเสวียนหันไปแกะห่อกระสอบ มีร่างของชั้นที่จากวังของเสียนเพยคนหนึ่งซึ่งมักับใช้ใกล้ชิดเสียนเพย พ่อบ้านเหวินผูกเชือก ก่อนที่จะช่วยเจ้านายนำร่างชั้นที่คนนั้นแขวนเอาไว้ แล้วออกจากคุกหลวงนั้นอย่างรวดเร็ว

“นายท่าน ขอบคุณขอรับ”

พ่อบ้านเหวินเอ่ยเสียงเบา หวังรู่ยเสวียนพยักหน้ารับ ครู่หนึ่งจึงถาม

“หมดเรื่องแล้ว เจ้าคงไปใช้หรือไม่”

“ขอรับ” พ่อบ้านเหวินประสานมือ “คงต้องลากันเพียงเท่านี้”

หวังรู่ยเสวียนมองเขาและไม่กล่าวอะไร

จู่ๆ พ่อบ้านเหวินก็มาบอกจิ้นหยางว่าจะลาออกด้วยท่าทางเข้มแข็ง พलयีนสมุดบันทึกละเอียดต่างๆ ที่จะต้องทำในจวนให้จิ้นหยางเขาเอ่ยบอกคนครัวตัวเล็กอย่างอ่อนโยน

“จากนี้ไปก็ขอฝากนายท่านด้วยนะ”

“ท่านจะไปเริ่มชีวิตใหม่หรือขอรับ” จิ้นหยางคิดว่าพ่อบ้านเหวิน

อาจจะอยู่ในกรณีเดียวกับเขาในอดีต นั่นคือทำตามข้อตกลงกับหวัง-
รู่ยเสียวน พอสำเร็จก็แยกย้ายกันไป

“อือ” พ่อบ้านเหวินพยักหน้า ใบหน้าค่อนข้างสดใสกว่าทุกวัน
“ข้าจะกลับไปหาครอบครัวแล้ว”

จิ้นหยางยิ้มให้เขา พ่อบ้านเหวินส่งสอนอีกหลายคำ คนครัวเอ๋ย
ปากสัญญาว่าจะดูแลหวังรู่ยเสียวนให้ดี และอวยพรให้อีกฝ่ายมีความ
สุข ก่อนไปตลาด พอกลับมาก็พบว่าพ่อบ้านชราผูกคอตายที่เรือนของ
ตนเอง

คนครัวรูงงและใจหวิวขึ้นมาทันที เห็นคนเอาศพของพ่อบ้าน
เหวินลงมาและกำลังจะนำไปประกอบพิธี เขาหันไปมองหวังรู่ยเสียวน
ที่ยืนมองภาพนั้นนิ่ง ๆ คล้ายไม่รู้สึกละเลยสักอย่าง ทั้งที่พ่อบ้าน
ผู้นั้นติดตามเขามานานและรับใช้เขามาตลอด

จิ้นหยางกลับมาสนใจบันทึกของพ่อบ้านเหวิน จากนั้นจึงพุ่งตัว
ไปหาหวังรู่ยเสียวนที่เรือนของเขา

“พ่อบ้านเหวินมีความแค้นกับจงอ่องและตระกูลซุน พอเขาแก้
แค้นเสร็จจึงฆ่าตัวตาย! เรื่องนี้นายท่านรู้ใช่หรือไม่!”

“พูดให้เบาหน่อย” หวังรู่ยเสียวนกล่าว พร้อมใช้หวีงาช้างสาง
เส้นผมตัวเอง “แล้วรู้เรื่องของเขาได้อย่างไร”

จิ้นหยางพุ่งตัวมาจับป่าของเขา หยิบเอาจดหมายฉบับหนึ่งที่
สอดในสมุดบันทึกออกมาโยนลงบนตักของหวังรู่ยเสียวน แล้วถาม
เสียงเครียด

“ทำไมท่านไม่ห้ามเขา!”

มิน่า พ่อบ้านเหวินจึงบอกจิ้นหยางว่าอย่าส่งคนดี ๆ เข้าราช
สำนัก เขาสิ้นหวังในราชสำนักเพราะลูกชายของเขาก็ต้องตายเพราะ
การเมืองในราชสำนัก จึงมีความคิดเช่นนั้น ชายชราท้อแท้อย่างยิ่งที่
สุด มีชีวิตอยู่เพื่อล้างแค้น ไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น

จิ้นหยางหยุดความคิดตนเอง มองหวังรู่ยเสียวน

“เขาทิ้งภรรยาของเขาให้ตายเพื่อไปสนามรบ และลูกชายก็ตายไปแล้ว เขาไม่อยากมีชีวิตอยู่มานานแล้ว หากข้าไม่รับปากว่าจะให้เขาแก้แค้น” หวังรู่ยเสวียนบอกอย่างไรอารมณ์ “พอเขาทำสำเร็จ เขาก็จากไป”

“นายท่าน...” จิ้นหยางจับบ่าของอีกฝ่ายแน่น “เขารับใช้ท่านมานาน เหตุใดจึงได้มองเขาตายได้อย่างหน้าตาเฉยเช่นนี้ ท่านโตมาอย่างไรกัน!”

หวังรู่ยเสวียนมองเขานิ่งๆ “ข้าก็แค่เข้าใจความรู้สึกของเขา”

“...”

ความรู้สึกไม่เข้าใจและไม่ยินยอมทั้งหลายของจิ้นหยางคล้ายถูกแช่แข็ง แล้วแทนที่ด้วยความกลัวบางอย่าง เขาจึงถามเสียงสั่น

“ท่านคงไม่คิดทำแบบเขาด้วยใช่ไหม แก่แค้นเสร็จ... ก็ตาย”

หวังรู่ยเสวียนมองเขานิ่งๆ จิ้นหยางผวาออกอีกฝ่ายแน่น

“เสียวสือ...”

“อย่าเรียกข้าเช่นนั้น” หวังรู่ยเสวียนกล่าวเสียงเข้ม “...ทุกคนที่มีสิทธิ์เรียกข้าเช่นนั้นตายไปหมดแล้ว”

“...”

พ่อบ้านเหวินบันทึกเอาไว้ว่า หวังรู่ยเสวียนเป็นคนที่มีความแค้นลึกลับกว่าตนมากนัก ทว่าพ่อบ้านเหวินไม่รู้ว่าความแค้นนั้นคืออะไร นั่นหมายความว่าแม้แต่คนสนิทที่พร้อมยอมตายเพื่อล้างแค้น หวังรู่ยเสวียนก็ไม่ยอมบอกว่าเขาคือหยางซือสือ

หากจิ้นหยางบอกไปว่าเขาเป็นใคร คนอย่างหวังรู่ยเสวียนจะต้องไม่เชื่อถือ คิดว่าจิ้นหยางเป็นคนที่ใครสักคนส่งมาให้ตนเอง และจิ้นหยางคือผู้ที่สืบประวัติของหยางซือสือมาจนหมดเป็นแน่

แต่ถ้าจิ้นหยางไม่บอก จะใช้อะไรเหนี่ยวรั้งไม่ให้หวังรู่ยเสวียน

ทำร้ายตนเองเหมือนพ่อบ้านเหวิน

เพียงเขาแตะหลังหวังรู่ยเสวียนที่กำลังนอนอยู่ อีกฝ่ายก็ลืมตา แล้วหันมาถาม

“เจ้ามีอารมณ์หรือ”

“...”

จิ้นหยางขยับตัวไปกอดอีกฝ่ายเอาไว้ หวังรู่ยเสวียนผลักรอก แล้วบอก

“ข้าไม่มีอารมณ์”

“ข้าแค่อยากกอด...” จิ้นหยางบอกเบา ๆ หวังรู่ยเสวียนจึงหยุดมือ “นายท่าน ท่านจะฝังศพพ่อบ้านเหวินอย่างไรหรือ”

“ฝังรวมเอาไว้กับครอบครัวของเขา ให้พวกเขาได้อยู่ด้วยกัน” หวังรู่ยเสวียนบอก

“ท่านรู้สึกเศร้าหรือไม่ที่เขา...”

“ข้าดีใจกับเขาด้วย” หวังรู่ยเสวียนกล่าว

จิ้นหยางตัวแข็งค้าง กอดอีกฝ่ายแนบแน่นขึ้นพร้อมเอ่ย “ข้าคิดว่าครอบครัวของพ่อบ้านเหวินจะต้องอยากให้เขามีความสุข ไม่ใช่ฆ่าตัวตายตามพวกเขาไป หากข้าเป็นคนในครอบครัว ข้าย่อมอยากให้เขามีชีวิตที่ดี”

ดวงตากลมโตมองหวังรู่ยเสวียน คล้ายอยากจะให้คำพูดนี้ส่งไปถึงใจของอีกฝ่าย หวังรู่ยเสวียนนิ่งงัน ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่รู้หนึ่งก็พลิกกายมากอดจิ้นหยางเอาไว้ แล้วจูบปิดปากอย่างแรง พอจิ้นหยางเป็นอิสระก็เรียกเบา ๆ

“นายท่าน...”

หวังรู่ยเสวียนหายใจติดขัดหวัะ กอดจูบที่ล้ำคอขาวม่งแล้วบอกเสียงกระเส่า

“ข้ามีอารมณ์แล้ว”

จิ้นหยางอยากจะทำอะไร แต่หวังรู่ยเสวียนกอดสองมือของเขา

ทาบทายแล้วจุมพิตอย่างดุเดือด ลื่นร้อนไล่เลียดูดจนจนเจ็บขอบปากไปหมด แล้วเลื่อนมาขบที่ผิวดตรงลำคอ คนตัวเล็กกว่าคราวร้องเบา ๆ

“นายท่าน... ข้าเจ็บ”

หวังรู่ยเสียนกัดเข้าที่ปากของเขา จิ้นหยางสะท้าน ผลักใส่อีกฝ่าย แต่ถูกกดเอาไว้แน่นกับฟูกนอน คนตัวสูงกว่าแลบเลียเลือดสีแดงจากรอยฟันของตนเองก่อนจะนิ่งงัน แล้วหยัดกายลุก เดินไปยังทุ่งสีอิฐว่วน

“นายท่าน...!”

จิ้นหยางหยัดกายตามเขาไปอย่างตกใจ หวังรู่ยเสียนไม่ได้สวมหน้ากาก เขากลัวว่าจะมีสายสืบในเรือนเห็นอีกฝ่ายได้ เขาคิดว่าเอาหน้ากากและเสื้อคลุมสีดำของอีกฝ่าย ก่อนจะเห็นว่านายท่านของตนเด็ดดอกสีอิฐว่วนมากำแน่น นั่งคุกคู้อยู่กลางสวน

คนมองสุดลมหายใจลึก รีบเอาเสื้อคลุมและหน้ากากให้อีกฝ่าย หวังรู่ยเสียนโดนยัดหน้ากากใส่ในมือก็สุดลมหายใจเข้า ยกมันขึ้นสวมด้วยมืออันสั่นเทา เขาเป็นหน้าหน้าจิ้นหยาง พอคนครัวจะเอ่ยอะไรอีกฝ่ายก็กล่าวเสียงเรียบไม่ยอมให้ปฏิเสธ

“ขอข้าอยู่คนเดียว”

จิ้นหยางสะอึก ก่อนจะถอนหายใจ ก้าวถอยหลังไปยืนตรงชานเรือนนอน เห็นหวังรู่ยเสียนทอดสายตามองทุ่งสีอิฐว่วน ลมกลางคืนโชยพัดมา ภาพนั้นทำให้เกิดความรู้สึกเหน็บหนาวจับใจ

“ไทเฮา ทรงบรรทมเถิดพะย่ะค่ะ” จางกงกงเอ่ย พร้อมมองหญิงชราว่างผอมด้วยสายตาห่วงหาอาทร

ไทเฮาหันมามืออ่อนแรงให้เขา ก่อนกล่าวว่า “ขออภัยพี่จาง ข้าคิดเรื่องจ้องมากไป”

จ้องตายจากไป พระนางไม่เสียใจ เพียงแค่มีอะไรติดอยู่ในใจเท่านั้น วันนี้มีข่าวจากคุกหลวง ชุนหงเถียนที่ถูกจับกุมด้วยข้อหา

ครอบครองยาพิษในวันที่จึงต้องถูกวางยา ได้ถูกขันที่ตำหนักเสียนเพย
ลอบวางยา และขันที่คนนั้นก็แขวนคอตายตามหนีความผิด

ผู้อื่นอาจจะไม่รู้ แต่ไทเฮาทรงทราบดี ขันที่คนนั้นคือคนที่
พระนางประทานแด่ฮ่องเต้ขุนหลังตี และเขาก็มีความภักดีต่อฮ่องเต้
ขุนหลังตีอย่างสูง วันที่ฮ่องเต้เอาเสียนเพยเข้าวัง ได้มอบคนผู้นี้แก่
เสียนเพย

“ข้าคิดไม่ตก พี่จางคิดว่าอย่างไร”

จางกงกงกล่าว “ทูลไทเฮา คนของกระหม่อมที่อยู่ข้างกาย
ฮ่องเต้กล่าวว่า เป็นได้เท่าหวังที่กราบทูลว่าตระกูลขุนเป็นคนของฮู่ย
อ๋อง เพียงแค่อาศัยบารมีเสียนเพยหลบซ่อนกำลังของฮู่ยอ๋องพะยะค่ะ”

ไทเฮาขมวดคิ้ว มิน่าเล่าฮ่องเต้จึงทรงกำกับบริเวณฮู่ยอ๋องในตอน
นี้

“เมื่อก่อนตระกูลขุนก็ได้มีกำลังอะไรมากมาย หากจะให้พวก
เขาเป็นผู้สนับสนุนฮ่องเต้เองดีไหม ก็นับเป็นขุมกำลังที่เล็กจ้อยยิ่งนัก
เทียบกับหวังรู่ยเสวียนยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แต่ฮู่ยอ๋องกลับสามารถ
เติบโตมาได้เช่นนี้...”

การเติบโตที่ไทเฮากล่าวถึงย่อมหมายถึงการสร้างบารมีไทเฮา
ว่าราชการแทนฮ่องเต้มานาน เรื่องในราชสำนักดุจเส้นมือของนาง
องค์ชายทั้งหลายเติบโตมาเป็นท่านฮ่องเต้จะต้องอาศัยหลายอย่าง
ซึ่งคนของตระกูลขุนคงไม่อาจจะคำนวณฮู่ยอ๋องได้

“โอ้”

ไทเฮาพยักหน้า คาดเคาเหตุการณ์ได้ทันที เหมือนว่าเบื้องหลัง
ฮู่ยอ๋องจะไม่ได้มีแต่ตระกูลขุนกระมัง แต่น่าจะมีผู้อื่นอยู่ด้วย

“เจ้าไปบอกจางเพยหลังที่อยู่กรมอาญา ส่งคนไปตรวจที่ตำหนัก
ของจางอ๋องให้ละเอียด อ้างเหตุการณ์ลอบสังหารจางอ๋อง ตรวจไปถึง
เมืองที่จางอ๋องอยู่”

“พะยะค่ะ” จางกงกงประสานมือก่อนจะงัก “ไทเฮา... หรือว่า

แท้จริงอยู่อย่างกับจ้องมีความเกี่ยวโยงกัน และการวางยาครานี้ สิ่งที่ต้องการก็คือการกำจัดอยู่อย่างเป็นหลัก หากเป็นเช่นนี้จะเป็นฝีมือของผู้ใดพะยะค่ะ”

“พี่จางมีความคิดเหมือนข้า จ้องทำที่ว่าตนไร้พิษภัย แต่แอบสนับสนุนอยู่หนึ่ง ให้กลายเป็นช่องใต้หุ่นเชิดอย่างลับๆ เพียงแต่เขายังไม่ทันลงมือก็ถูกคนสังหาร ข้าสงสัยเหลือเกินว่าจะเป็นผู้ใดที่สังหารเขา...” ไทเฮาครุ่นคิด “ลูกชายของข้าคงจะไม่ทำเช่นนั้น”

หากช่องใต้หุ่นเชิดที่สงสัยจ้อง คงจะลงดาบไปนานแล้ว ดูอย่างขึ้นเมื่อกี้วงสิ ฝ่ายหนึ่งช่องของนางก็มีไข้ พวกขึ้นช่องก็ตายตกกันไปหมดแล้ว อยู่อย่างเองก็ไม่มีทางกำจัดพวกเดียวกันแน่ หรือว่า...

“ทูลไทเฮา เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นพะยะค่ะ” จางกงกงกล่าวเสียงเครียด

องค์ไทเฮาขมวดคิ้ว “ข้ารู้ว่าหวังรู่ยเสวียนเป็นตัวปัญหา วาจาและการกระทำของเขาจะทำให้ลูกชายของข้าเสียคน แต่ข้าก็ยังมองไม่ออกว่าเขาทำไปเพื่ออะไร หากเพื่ออำนาจ ทำไมตอนที่ช่องใต้จะยกตำแหน่งอัครเสนาบดีให้เขา เขากลับไม่ยอมรับ”

“ไทเฮา คนผู้นี้ลึกลับ หากเขาเป็นคนสังหารจ้อง ก็คง... อยากให้ข้าอำนาจทั้งหลายในวังหลวงทำร้ายกันเอง ส่วนตนนั่งบนญูเสือกัดกันอย่างสบายใจ ไม่ว่าเหตุผลของเขาคืออะไร กระหม่อมกลับมีความคิดว่า... คนผู้นี้ไม่อาจจะปล่อยไว้ได้อีกแล้วพะยะค่ะ”

ไทเฮาพยักหน้ารับ “พี่จางมีแผนการอย่างไร”

“อีกไม่นานจะมีการทำบุญใหญ่ เส้นทางไปยังวัดค่อนช้างลำบาก หากเกิดเรื่องขึ้น...” จางกงกงกระซิบบอก

ดวงตาและคิ้วของไทเฮาฉายแววอ่อนละมุน คล้ายความเคร่งเครียดจะหายไปบ้าง “ใช่แล้ว”

เช้าวันต่อมา หวังรู่ยเสวียนเข้าราชสำนัก จิ้นหยางส่ง
เส้นผมยาวสยายให้เขา ก่อนจะเลื่อนแขนไปกอดแผ่นหลังของอีกฝ่าย
พลางกระซิบบอก

“นายท่าน หยางหยางจะอยู่กับท่าน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“อือ” หวังรู่ยเสวียนคล้ายจะรับคำอย่างไม่ใส่ใจ เขาหยัดกายลุก
แล้วเดินทางเข้าราชสำนัก จิ้นหยางตามปรนนิบัติรับใช้เขา พอถึงราช
สำนักพวกเขาก็รู้เรื่องใหญ่

ขุนนางเถียนถูกขันทีในตำหนักของเสียนเฟยสังหาร จิ้นหยาง
ครุ่นคิดถึงตอนที่หวังรู่ยเสวียนบอกเขาว่าจะไปทำธุระ แล้วพาไปแต่
พ่อบ้านเหวิน เขารู้ว่าหวังรู่ยเสวียนค่อนข้างสนิทกับคนที่คุกหลง แต่
ถึงกับเข่าออกคุกหลงไปฆ่าคนตามใจได้ นี่ทำเขาอดนับถือเจ้านายไม่
ได้จริงๆ

หวังรู่ยเสวียนยืนฟังเรื่องราวทุกอย่างด้วยความสงบ ช้องเต๋ยยัง
ทรงปกป้องเสียนเฟยอย่างสุดกำลัง หาเหตุว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเสียน-
เฟย แต่เป็นเพราะหัวหน้าขันทีถูกขุนนางเถียนดูถูก พออีกฝ่ายเข้าคุก
เลยอาศัยจังหวะนั้นระบายความแค้น เหตุผลนี้ฟังอย่างไรก็ไม่ขึ้น

“หัวหน้าขันทีคนนั้นติดตามรับใช้เสียนเฟยมาตั้งแต่นางเข้าวัง
ใหม่ ๆ ไม่ว่าใครก็รู้ว่าเขาเคยเป็นคนของฝ่าบาทมาก่อน จะไปมีเรื่อง
กับคุณชายขุนได้อย่างไร”

เหล่าขุนนางทั้งหลายคุยกันอย่างออกรส และพอเห็นหวังรู่ย-
เสวียน พวกเขาก็เงียบลง

จิ้นหยางส่งเจ้านายเข้าไปในท้องพระโรงแล้ว หลายสายตาแอบ
เหลือบมองเขาแล้วหันไปซุบซิบกันเบา ๆ เป็นทำนองว่าเกือบจะถูกส่ง
ไปให้จ้องอ่อง แต่โชคดีที่เกิดเรื่องเสียก่อน บางคนสงสัยว่าเป็นฝีมือ
ของหวังรู่ยเสวียน บางคนก็พูดว่าหวังรู่ยเสวียนอาศัยพี่เขยของตนเอง
จัดการกับจ้องอ่อง หรืออะไรทำนองนั้น แต่เมื่อไม่มีหลักฐาน ใครจะ
ลากหวังรู่ยเสวียนเข้าคุกได้ นายกับบ่าวคู่นี้ก็ยืนหน้าด้านหน้าทนอยู่ใน

สังคมกันต่อไป

“ถ้าพวกท่านรู้เรื่องขนาดนั้น น่าจะไปที่การที่กรมอาญาณะ
ขอรับ พุดแค่ตรงนี้ไม่มีความหมายหรอก”

พอจิ้นหยางเอ่ยประโยคนั้นออกไป คนพูดทั้งหลายก็หน้า
เปลี่ยนสี ใครจะไปคิดว่าคนครัวผู้นี้จะได้ยินที่พวกเขาซุบซิบกันด้วย
แต่ละคนรีบถอยห่างจิ้นหยางในทันที

หลังจากนั้นจิ้นหยางก็สบายหูขึ้น จนกระทั่งหวังรู่ยเสวียนเดิน
ทำหน้าทะมึนออกมาจากท้องพระโรง ความจริงสีหน้าของหวังรู่ย-
เสวียนไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิมหรอก แต่ด้วยความที่อยู่ร่วมกันมานาน
จิ้นหยางมองแล้วก็พอจะบอกได้ว่าหวังรู่ยเสวียนกำลังรู้สึกเช่นไร ดู
เหมือนในราชสำนักจะมีเรื่อง

จิ้นหยางเตรียมอาหารไว้ให้หวังรู่ยเสวียนแล้ว พออีกฝ่ายนั่งกิน
อาหาร เขาก็เปิดปิ่นโตที่เป็นเมนูไก่ขอกทาน น้ำแกงรากบัว และปลา
หิมะหนึ่งชาม

หวังรู่ยเสวียนกล่าวว่า “เตรียมตัวของเจ้า เราจะไปยังวัดไท่อันกัน”

มีราชโองการให้เสนาบดีกรมพิธีการเดินทางไปยังวัดไท่อัน
เพื่อสำรวจเส้นทาง อำนาจความสะดวกแก่เหล่าเชื้อพระวงศ์ที่จะไป
ทำบุญใหญ่ยังวัดแห่งนั้น จิ้นหยางได้ยินแล้วก็งุนงง

“ต้องให้ท่านไปเองเลยหรือขอรับ”

“ข้าก็สงสัย แต่ก็แอบคิดว่าน่าจะเป็นแผนการของใครบางคน”
หวังรู่ยเสวียนลูบหัวนอนหยกของตนอย่างเคร่งเครียด “ดูท่าการไปวัด
ครั้งนี้อาจจะหมายถึงข้าต้องไปตาย”

จิ้นหยางหน้าเปลี่ยนสี กล่าวเสียงนุ่ม “นายท่าน โปรดสั่งมาเถิด
ขอรับ”

หวังรู่ยเสวียนมองเขาก่อนจะกล่าว “นำขนมไปส่งจวินอ้อง ก่อน
ที่เราจะออกเดินทางกัน”

หวังรู่ยเสวียนเขียนสารฉบับหนึ่ง จันทวยายัดมันใส่ในขนม จากนั้นจึงเดินทางไปยังวังจวินอ่อง เห็นคนรับใช้เดินมาต้อนรับเขา มิใช่จวินอ่อง ซึ่งจันทวยาก็พอจะคาดเดาได้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น จะให้จวินอ่องผู้สูงศักดิ์มาพบเขาได้อย่างไร ขนาดคนใช้ของวังอ่องยังมองเขาด้วยหางตาเลย

“นี่คือขนมที่ได้ให้หวังสั่งให้ข้านำมามอบให้จวินอ่องขอรับ ก่อนหน้านี้จวินอ่องเคยบอกว่าชอบเค้กของจวนเสนาบดีกรมพิธีการ ได้เท่าคิดจะมอบให้ แต่มีราชโองการให้ได้เท่าของข้าออกเดินทาง ดังนั้นจึงนำมามอบให้ก่อนกำหนด”

จันทวยายิ้มรอยยิ้มอย่างเป็นมิตร อีกฝ่ายรับไปอย่างสงสัยว่าเค้กนั้นคืออะไร

“ใครมาหรือ”

หญิงสาวคนหนึ่งก้าวเดินออกมาจากด้านใน ใบหน้างดงาม ผุดผาด เกือบผมขึ้นไปดูจตุสดรีที่ออกเรือนแล้ว คนรับใช้จึงหันไปแสดงความเคารพ

“คารวะพระชายา”

นี่คือพระชายาของจวินอ่อง นางเป็นพี่สาวของจางเหยหฺยแห่งกรมอาญา พอเห็นจันทวยาก็ถามเสียงนุ่ม

“เจ้าเป็นใครหรือ”

“เรียนพระชายา คนผู้นี้เป็นผู้ติดตามได้เท่าหวัง เสนาบดีกรมพิธีการพะยะคะ เขานำขนมประหลาดมาถวายจวินอ่อง”

หวังรู่ยเสวียนกับจวินอ่องนับว่าเป็นมิตรต่อกัน เรื่องนี้ใคร ๆ ก็รู้ดี พระชายาจวินอ่องพยักหน้ารับ ยื่นมือมารับขนมกล่องนั้น

“เดี๋ยวข้านำไปถวายจวินอ่องเอง”

“พะยะคะ”

จันทวยากลับมา เกิดความไม่สบายใจ พอกลับถึงจวนก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้หวังรู่ยเสวียนฟัง นายท่านของจันทวยากล่าว

“ไม่เป็นไร ข้ามีวิธีรับมือ”

วิธีรับมือของหวังรู่ยเสวียนนั้นกลับเป็นการเดินทางไปยังวัด

ไท่อัน โดยมีทหารองครักษ์อยู่เต็มไปหมด แต่แท้ที่จริงแล้ว หวังรู่ยเสวียนกับจิ้นหยางและทหารฝีมือดีอีกสามคนกลับลอบออกจากจวนเสนาบดีกรมพิธีการไปก่อนหน้านี้ คนรู้ที่ได้ทำหวังเดินทางไปยังวัดไท่อันเมื่อยามจืด แต่ที่จริงออกไปก่อนหน้านี้จนถึงครึ่งชัวยาม

วัดไท่อันตั้งอยู่บนหุบเขา รายล้อมด้วยป่าขนาดเล็ก พอได้ยินว่าอาจจะต้องเดินตัดป่าเข้าไปที่วัด จิ้นหยางก็ทำหน้าไม่พอใจ จากประสบการณ์ของเขา ไม่เคยมีการเดินป่าครั้งไหนที่เต็มไปด้วยความสำคัญ และจบลงด้วยความเรียบร้อยเลย เขามองหวังรู่ยเสวียนที่อยู่ในรถม้าแคบ ๆ ไม่แสดงตนว่าเป็นรถม้าของเสนาบดีกรมพิธีการ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“นายท่านคิดว่า หากจะลงมือ พวกเขาจะลงมือตอนไหน”

“ตอนที่พวกเราอยู่ในป่า” หวังรู่ยเสวียนกางแผนที่ “เส้นทางเข้าวัดไท่อันที่สั้นที่สุดคือตรงนี้ แต่ว่าข้าจะไม่ไปตรงนั้น ที่ตรงนั้นจะมีสายน้ำทำให้เดินทางลำบาก แต่นั่นคือจุดหมาย”

หวังรู่ยเสวียนใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง เขาไม่เสี่ยงจะเดินทางโดยเอาความสะดวกเข้าว่า แต่ละทิ้งความปลอดภัย

จิ้นหยางพยักหน้ารับ “เพียงแค่สำรวจวัด ถึงกับต้องลุยป่าเลย”

“แค่ข้ากลับเท่านั้น” หวังรู่ยเสวียนบอก

เขาไปพวกเขาเดินทางด้วยเส้นทางธรรมดา และไปถึงวัดได้อย่างปลอดภัย จิ้นหยางเห็นบันไดทางขึ้นวัดแล้วบอกหวังรู่ยเสวียนเบา ๆ

“หากพวกเขาคิดจะฆ่าท่าน ข้าคิดว่าคงจะดีกว่าที่ปลายสุดของยอดบันไดแห่งนี้ ท่านองว่าเราชอบแฮก ๆ ปีนไปจนถึงชั้นบนสุด พอพวกเขาหันดาบลงมา พวกเราก็ข้าแข้งอ่อนแรง หลบไม่ทัน หรือไม่ก็แค่นั่งปักเดียว พวกเราก็คงจะตกมาตายคาตีนบันไดแล้ว”

หวังรู่ยเสวียนหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ “นั่นสิ”

บันไดของวัดไท่อันมีทั้งหมดห้าร้อยสามสิบขั้น ต่อให้เป็นผู้ฝึกยุทธ์ก็ต้องเดินกันจนขาหลาก จิ้นหยางแอบสงสัยว่าคนที่ต้องแบกเสวียนของไท่เฮา ฮ่งเต้ และผู้ติดตามทั้งหลายในใจ แต่คิดอีกทีหนึ่งหากฮ่งเต้ซุนหลังต์เกิดตกเสวียน กลิ้งตกบันไดจนสวรรคตคาทางเดินก็คงจะดี พอคิดแบบนั้นเขาก็มีกำลังใจเดินตามหวังรู่ยเสวียนขึ้นบันไดได้

หลังจากเดินขึ้นวัดไท่อันและพักหายใจ ก่อนจะสำรวจที่ทางให้เหล่าเชื้อพระวงศ์มาพักบำเพ็ญกุศล วุ่นวายอยู่หลายอย่าง จากนั้นหวังรู่ยเสวียนก็เปลี่ยนชุด ลากจิ้นหยาง ฝ่าพาย ‘อันตราย ห้ามเข้า’ ลงจากเขา

คราวนี้เป็นเส้นทางวิบากของจริง

กว่าที่พวกเขาจะเสร็จธุระ ท้องฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว หวังรู่ยเสวียนบอกว่ารถม้าทั้งสองคันที่พาพวกเขามา พอถึงเวลาจะเดินทางกลับเอง และเมื่อพวกเขาลงจากเขาแล้ว ค่อยไปหารถม้าเช่าหรือซื้อม้าจากชาวบ้านกลับจวนเสนาบดีกรมพิธีการ หวังรู่ยเสวียนถอดหน้ากาก เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางโดยที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ตัวจริงแล้ว

พวกเขาลงจากเขาในตอนที่ฟ้ามืดสนิท ทั้งสองคนเนื้อตัวเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ เห็นทีว่าจะต้องอาบน้ำที่แม่น้ำ ผลิตเสื่อผ้าก่อนจะหาทางออกจากป่า แล้วกลับจวนเสนาบดีกรมพิธีการ

เมื่อถึงลำธารสายเล็ก ๆ จิ้นหยางก็บอก

“นายท่านอาบน้ำก่อนก็ได้ เดี่ยวข้าจะเผ้าคันทางให้เอง”

“อาบด้วยกันก็ได้” หวังรู่ยเสวียนบอกง่าย ๆ “ไม่ได้ก่อไฟ ไม่มีใครมาสนใจหรอก”

สำหรับพวกเขา หลังจากที่ได้เล่นละครฉากนั้นไปแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะต้องเขินอายต่อกัน จิ้นหยางเอาสมุนไพรอาบน้ำและจ้าวเจียสำหรับขัดตัวออกมาจากมิดิของตนเอง เปลื้องเสื้อผ้าที่สวมอยู่

พอหันไปก็เห็นหวังรู่ยเสวียนยืนอยู่ตรงน้ำตกขนาดเล็ก ๆ โดย

ปล่อยให้หน้าเย็นจัดให้ลดร่างกายของตนเอง พร้อมใช้สมุนไพรขัดถูร่างกายไป แม้ว่าคนผู้นั้นจะมีใบหน้านางมลมับบ้านลมเมืองเพียงใด แต่รูปกายก็คือบุรุษที่ผ่านการออกรบจนแข็งแกร่งผู้หนึ่ง ผิวของเขาขาวสว่างในความมืด จันทน์หยางเดินเข้าไปหาเขา หวังรู่ยเสวียนหันมา คล้ายว่ามีบางอย่างดึงดูดเข้าหากัน

สำหรับจันทน์หยางแล้ว หยางซือซือเติบโตมาจนเป็นชายหนุ่มเต็มตัว นับเป็นเรื่องน่ายินดียิ่งนัก ยิ่งมองใบหน้านางมลมบกว่าบุปผานั้นแล้วคิดถึงเด็กชายตัวน้อยที่เขาเคยอุ้มไปไหนมาไหน รอยยิ้มของคนมองก็กว้างมากขึ้น

หวังรู่ยเสวียนถาม “ยิ้มอะไรของเจ้า”

“ร่างกายของนายท่าน ถึงมองกี่ครั้งก็ได้อารมณ์ทุกครั้งเลยขอรับ” จันทน์หยางอดหยอกอีกฝ่ายไม่ได้ หวังรู่ยเสวียนส่งเสียงหึ ก่อนจะดึงจันทน์หยางเข้าไปใกล้ ฝ่ามือของเขาแตะที่กลางลำตัวของบ่าวตัวน้อยอย่างไรรายกาย ทำเอาคนครัวถึงกับสะดุ้งเหือก

“ไม่เห็นมีอารมณ์เลย” หวังรู่ยเสวียนกล่าว ท่าทางเขาจะรู้จักการหยอกกลับบ้างแล้ว สักพักจึงเอ่ย “โอ๊ะ เริ่มมีแล้วนี่”

แสงจันทร์ส่องสว่างพอจะทำให้เห็นว่าคนถูกกระทำหน้าแดงก่ำ คนมองเห็นใบหน้านางนารวกับน้ำผิวนั้นแดงเรื่อก็รู้สึกคอบแค้นขึ้นมาเล็กน้อย เขาละมือจากอีกฝ่ายคล้ายต้องของร้อนพร้อมบอก

“อาบน้ำเร็ว ๆ เกิด เราต้องเดินทางกันต่อ”

“สงสัยว่าคืนนี้อาจจะได้นอนป่านะขอรับ” จันทน์หยางบอกเขา เห็นหวังรู่ยเสวียนหันหลังให้ก็บอก “เดี๋ยวข้าอุ้มหลังให้”

“ไม่ต้อง!” คนตัวสูงกว่าปฏิเสธเสียงแข็งทันที “เจ้าไปอาบน้ำให้ไกลหน่อยเถอะ”

จันทน์หยางทำปากย่นใส่ แต่ยอมทำตามโดยดี ขยับเท้าก้าวออกห่าง อดขำเลื่อมมองร่างกายของอีกฝ่ายไม่ได้ เขายกมือขึ้นจับหน้าร้อน ๆ ของตัวเอง พลังคิดในใจว่า

‘นั่นคือเสื้อวีสที่ข้าเคยล้างกันให้ชนะเนีย โทขนาดนี้แล้ว... น่าปลื้มใจจริง ๆ’

อาบนํ้าเสร็จ สวมชุดใหม่ หวังรุ่มเสวียนก็มองดาวบนฟ้าและคำนวณเส้นทาง จากนั้นจึงเดินนำจิ้นหยางเข้าไปในป่าลึก พวกเขาไม่ได้จุดไฟ เพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่ามีคนเดินป่าอยู่ตรงนี้ ทั้งนายและบ่าวต่างมีดาบสำหรับฟันสิ่งกีดขวาง พรึบตาเดียวเห็งอกก็ไหม้กายอีกครั้ง

จิ้นหยางคว้าแขนเสื้อของหวังรุ่มเสวียนเอาไว้ ทำเอาชายหนุ่มชะงัก พอหันมา คนครึ่งตัวเล็กก็จับมือของเขาเขียนบอกเรื่องราว

‘มีคนอยู่ใกล้ ๆ นี่’

หวังรุ่มเสวียนเครียดเกร็งขึ้นมาทันที อีกไม่นานต่อจากนี้จะพ้นเขตป่าแล้ว แต่กลับเจอต่อเสียได้ จิ้นหยางเขียนฝ่ามือของเขาอีกอย่างรวดเร็ว

‘อย่าพูดกัน พวกเขาอาจจะได้ยิน’

หวังรุ่มเสวียนพยักหน้า ทำมือให้เดินเสียงผ่านไปรวดเร็วที่สุด ก่อนจะก้าวนำไปยังอีกเส้นทางหนึ่ง การเดินครานี้ค่อนข้างช้า เพราะจะต้องระวังเสียงฝีเท้าของตัวเอง วรยุทธ์ของหวังรุ่มเสวียนและจิ้นหยางนั้นไม่เลว การใช้วิชาตัวเบาทำให้สะดวกขึ้นมาก

เดินออกจากตรงนั้นมาถึงหนึ่งชั่วยาม ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงของคนจำนวนมากสองครั้ง อาการตึงเครียดของจิ้นหยางจึงค่อย ๆ ผ่อนคลายลงบ้าง แต่หวังรุ่มเสวียนกลับหยุดชะงักลง เก็บดาบเข้าไปในฝัก จากนั้นจึงหยิบเอาแผนที่ออกมา แผนที่นี้ถูกออกแบบมาให้ใช้ในการสัมผัสอ่าน ดังนั้นได้ทำหวังลู่บล่าเพียงไม่นาน ร่างกายก็เครียดเกร็งขึ้น

“นายท่าน...” จิ้นหยางสังเกตอีกฝ่ายที่ขมวดคิ้วตลอด

“ແ່แล้วละ” หวังรุ่มเสวียนเก็บแผนที่ ดึงดาบออกจากฝักพร้อมกระซิบบอก “พวกมันล่อให้เราไปทางต้น”

จิ้นหยางตื่นตัวในทันที หวังรู่ยเสวียนคว้ามือของเขา

“ไปกับข้า อาจจะมีการปะทะกัน เจ้าพร้อมหรือไม่”

“ข้าจะไปกับท่านทุกที” จิ้นหยางกล่าวอย่างหนักแน่น มือของเขาถูกหวังรู่ยเสวียนฉวยเอาไว้พร้อมกล่าวว่า

“เช่นนั้นก็วิ่งไปพร้อมกัน”

พุดจบเขาก็ขยับกายอย่างรวดเร็ว กระซอกจิ้นหยางให้วิ่งตามไปทางทิศหนึ่ง คนครัวไม่มีเวลาวิเคราะห์อะไร ใช้วิชาตัวเบาตามอีกฝ่ายไปอย่างรวดเร็ว เสียงของใบไม้และพวงหรีดที่ไหวไปมาคล้ายจะทำให้ความรู้สึกน่าหวาดหวั่นกว่าทุกครั้ง และพอถึงจุดหนึ่งเปลวไฟดวงหนึ่งก็ลุกโชน

ไม่ใช่ไฟที่พวกเขาจุด แต่เป็นไฟที่คนกลุ่มหนึ่งจุดขึ้น พวกเขาล้วนเป็นชายชุดดำปิดหน้าปิดตา ส่งไฟมาทางพวกเขา จิ้นหยางจับหวังรู่ยเสวียนไปด้านหลัง กำดาบในมือแน่น ขณะที่หวังรู่ยเสวียนรวดเร็ว จุดพลุขึ้นฟ้า

ไม่มีการเอ่ยวาจากันต่อจากนั้น นักฆ่ากลุ่มนั้นพุ่งตัวมาหาพวกเขา จิ้นหยางสะบัดดาบอย่างรวดเร็วความลึกลับ ดูเหมือนคนพวกนั้นจะตกใจไม่น้อยที่เห็นว่าทั้งเขาและหวังรู่ยเสวียนมีวรยุทธ์ บางคนถึงขั้นสับสน

“ไหนว่าเป้าหมายไม่เป็นวรยุทธ์!”

หวังรู่ยเสวียนสะบัดดาบสังหารผู้พุดอย่างรวดเร็ว ในกลุ่มนี้มีทั้งคนมีฝีมือและคนไร้ฝีมืออยู่มาก ทั้งหมดสิบคนนี้ พรึบตาเดียวถูกเก็บไปสองคน คนที่ดูเป็นหัวหน้าขยับมือ จิ้นหยางสะท้อนเมื่อเห็นสัญญาณเช่นนั้น เขาจะขยับตัวเข้าหาหวังรู่ยเสวียน ทว่าคนทั้งห้าพุ่งปลายอาวุธมาที่เขา

หวังรู่ยเสวียนถูกสามรุมหนึ่ง แต่วรยุทธ์ของเขาไม่ธรรมดา เห็นคนของตนถูกรุมเช่นนั้นก็ยังไม่ทำให้เสียสมาธิ จิ้นหยางตะโกนบอกเขา

“หน่วยปราบพยัคฆ์!”

เหล่านักฆ่าตกใจ มองจิ้นหยางเป็นตาเดียว สัญญาณมือเช่นนั้น

มีแต่คนในหน่วยปราบพยัคฆ์เท่านั้นที่รู้ นักฆ่าคนหนึ่งเสียสมาธิก่อนจะโดนดาบของหวังรู่ยเสวียนแทงทะลุหน้าอกอย่างรวดเร็ว แล้วกระซกไปหาลำคอของนักฆ่าอีกคน

คู่ต่อสู้ของจิ้นหยางไม่ได้ง่ายตาย แต่ก็ไม่ได้ยากเกินไป คนครัวไถ่ตัวหลบมาวงนอกของวัดดาบที่พุ่งแทงเข้ามาประสานกัน โจมตีที่ขาของหนึ่งในนั้น และจัดการหลุดจากวงล้อม วัดดาบของจิ้นหยางค่อนข้างเร็ว พริบตาเดียวก็สังหารไปสามคน ในตอนนั้นทางตากลับเห็นหวังรู่ยเสวียนกำลังประมือกับคนผู้หนึ่ง

ทว่าท่านักฆ่าคนนั้นคุ้นตาอย่างยิ่ง หวังรู่ยเสวียนมีวรยุทธ์เหนือกว่าจิ้นหยางก็จริง แต่ก็ได้แค่สู้กับคู่ต่อสู้ ตอนนั้นคู่ต่อสู้คนหนึ่งของจิ้นหยางกลับเปลี่ยนเป้าหมายกะทันหัน ขว้างดาบของตนไปทางหวังรู่ยเสวียน จิ้นหยางเบิกตากว้าง รีบคว้าเข้าไป

“นายท่าน!”

หวังรู่ยเสวียนหลบดาบนั้น แต่กลับเอาตัวเข้าหาวัดดาบคู่ต้นของคู่ต่อสู้ตัวเอง จิ้นหยางผลักเขาออก ก่อนที่คมดาบจะแทงเข้าที่ท้องของตัวเอง จนถึงกับกระอักเลือดออกมา

หวังรู่ยเสวียนเบิกตากว้าง จิ้นหยางสะบัดดาบในมือเปิดหน้าของคนผู้นั้น เป็นหลักฐานอย่างที่เขาคาดคิด หวังรู่ยเสวียนตัววัดดาบฟันดาบของหลิวกู่ทักเป็นสองท่อน แล้วคว้าเอาคนครัวของตนพุ่งไปอีกทางอย่างรวดเร็ว

ในตอนนั้นมีลูกธนูพุ่งเข้าใส่หลิวกู่ที่ทำท่าจะตามเหยื่อของตนไป พอหน่วยองครักษ์ปราบพยัคฆ์หันกลับมา นั่นคือทหารกลุ่มหนึ่งของหวังรู่ยเสวียนที่ตามมาช่วยเจ้านาย

หวังรู่ยเสวียนก้มลงซ่อนร่างของคนตัวเล็ก แล้วใช้วิชาตัวเบาพุ่งออกจากที่ตรงนั้นไปอย่างรวดเร็ว จิ้นหยางมองเห็นพวกหลิวกู่หันไปสนใจกองกำลังของหวังรู่ยเสวียน แต่พลูสติปัญญาที่หวังรู่ยเสวียนจุดนั้นไม่ได้เรียกแต่คนของเขา ยังเรียกคนของหน่วยปราบพยัคฆ์ให้มา

รวมตัวกันด้วย จึงเกิดสงครามขนาดย่อมขึ้นมาตรงพื้นป่านั้น

หวังรู่ยเสวียนพาจิ้นหยางเข้ามาในป่าลึก เขาหยุดเมื่อรู้สึกว่
ปลอดภัยแล้ว มองดาบที่ปักคาร่างของคนครัว ขยับมืออย่างลึกลับ
จิ้นหยางบอก “ข้าทำเอง”

คนครัวกำปลายดาบที่หักนั้นแน่นจนเลือดไหลออกจากฝ่ามือ
แล้วกระชากออกจากร่าง ชูของจิ้นหยางอาบไปด้วยสีแดงฉานในพริบ
ตาเดียว

หวังรู่ยเสวียนกล่าว “ถึงได้สั่งไม่ให้เจ้าตีกับคนพวกนั้นมาก
อย่างไรเล่า!”

ท่าทางเขาหงุดหงิดเป็นอย่างยิ่ง จิ้นหยางเลือดออกมากจน
ตาลายไปหมด แต่ยังพอมองเห็นว่าด้านหลังของเจ้านายมีหน่วย
องครักษ์ปราบพยัคฆ์พุ่งตัวมาทางนี้ เขาส่งสัญญาณมือให้หวังรู่ย-
เสวียนมองไปด้านหลัง เสนาบดีกรมพิธีการเลยตะปบคอเสื้อของเขา
ลากคนครัวพุ่งตัวหนีไปอย่างรวดเร็ว

คนของหวังรู่ยเสวียนคงจะถูกสังหารไปหมดแล้ว พวกเขาล้วน
เดินเส้นทางธรรมดา และรับรองให้เห็นว่านายปลอดภัย หน่วยองครักษ์
ปราบพยัคฆ์อาจจะใช้วิธีเดียวกับยามสังหารขึ้นเมืงก๊วกง แอบเปลี่ยน
อาวุธของพวกเขา ก่อนจะมอดักสังหารพวกหวังรู่ยเสวียน และพอมคน
ของได้เท่าหวังมาให้ความช่วยเหลือ จึงเกิดการปะทะกัน หน่วย
องครักษ์ปราบพยัคฆ์ก็มีชัย

เมื่อโดนเล่ห์กลเก่าของหน่วยตัวเองเล่นงาน ทำให้จิ้นหยาง
น้ำตาไหลอย่างไม่รู้สาเหตุจริงๆ ทางที่พวกเขาหนีไปนั้นเป็นทางตัน
เป็นผาขนาดใหญ่ที่ดูจะไม่สามารถปีนขึ้นไปได้แน่ๆ แต่ยังมีซอกผา
หนึ่ง จิ้นหยางเอาผ้าอุดเลือด เข้าไปด้านในนั้นพร้อมหวังรู่ยเสวียน
ขอบคุณที่ซอกผานั้นมีด้านในที่กว้างมาก หวังรู่ยเสวียนเร่งใช้วรยุทธ์
ลากหินขนาดใหญ่มาปิดเอาไว้

จิ้นหยางล้วงสมุนไพรมาอุดแผลตัวเอง ไบหน้าขาวซีด รำพึงใน

ใจว่า

“พี่ภูหนอพี่ภู ชาติที่แล้วข้าเอาดาบเสียบท้องท่าน ชาตินี้ท่านเอาดาบเสียบท้องข้า เวรกรรมตามทันจริง ๆ!”

“เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง” หวังรู่ยเสวียนถามเบา ๆ ดูท่าเขาจะซาบซึ้งที่จันทยางมารับดาบแทนมากพอสมควร

คนครัวหัวเราะออกมาเบา ๆ ไม่ทันที่จะตอบก็รู้สึกได้ถึงเสียงระเบิดดังขึ้น

พวกองครักษ์ปราบพยัคฆ์คงตั้งมั่นจะสังหารเสนาบดีกรมพิธีการให้ได้ เตรียมความพร้อมมาทุกอย่าง พวกเขาอาจจะพบว่าในหน้าผานี้ด้านในกลวง ดังนั้นเลยคิดจะใช้ระเบิดเพื่อตรวจดูว่ามีใครแอบอยู่ในนั้นหรือไม่ ก่อนหินที่หวังรู่ยเสวียนเลื่อนมาปิดทางนั้นสั่นสะท้าน ได้ทำให้หวังฟุ้งตัวไปต้นมันเอาไว้ สีหน้าไม่สู้ดี ก่อนสบถออกมาเบา ๆ

“เจ้าพวงภูษิต ทำดีด้วยไม่ได้!”

จันทยางอยากจะค้านคำเจ้านาย แต่เถียงไม่ออกเลยสักคำ หวังรู่ยเสวียนช่วยเหลือเสียวลัน วันนั้นหลิวภูก็ทำท่าซึ่งใจพานั้น แต่สุดท้ายก็ยังไม่ลอบกัดจนได้

ความเป็นองครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์ที่แยกบุญคุณความแค้นกับหน้าที่การงานออกจากกันได้อย่างชัดเจน จันทยางอยากจะคารวะสุราฟี่รองของเขาจริง ๆ!

“ข้าเจอรอยเลือดแล้ว!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านนอก หวังรู่ยเสวียนกับจันทยางสะท้านพร้อมกัน พวกเขาหันมองหน้ากัน ไม่นานจันทยางก็ได้กลิ่นดินปืน เขากัดฟันหยดกายลุกขึ้น กระซิบบอกหวังรู่ยเสวียนเบา ๆ

“นายท่านไปเถิด ข้าจะยันหินนี้เอาไว้ให้เอง”

หวังรู่ยเสวียนหันไปมองจันทยางอย่างไม่อยากเชื่อ จันทยางอธิบายน

“เมื่อครู่มีเสียงระเบิด ไม่น่าว่าในถ้ำแห่งนี้หาดี ๆ อาจจะมีทางออกอื่นที่คนพวกนั้นทำขึ้น ท่านอาจจะหนีไปได้”

“เจ้าเอ่ยอะไร หากมีทางเข้าทางอื่น คนพวกนั้นก็คงจะเข้ามาทางนั้นด้วยเช่นเดียวกัน ข้าหนีอย่างไรก็ไม่รอดหรอก ไม่สู้... หลบอยู่ที่นี้และสู้อยู่สักครั้ง”

หวังรู่ยเสวียนกล่าวอย่างจริงจัง จิ้นหยางเหยียดยิ้มออกมาจริงอย่างที่เสวียนสื่อของเขาบอก หากพวกหลิวกู่เปิดทางเข้าถ้ำได้ ก็คงจะเข้ามาสำรวจจากทางนั้น หวังรู่ยเสวียนคิดอะไรบางอย่าง จึงได้กระซอกจิ้นหยางให้เดินไปในถ้ำ และอย่างที่จิ้นหยางคิด มันเป็นทางเดินเข้าไปที่ทั้งลึกและแคบลงเรื่อย ๆ จนต้องคลานเข้าไป อากาศหายใจก็เบาบางลง

พอถึงจุดหนึ่ง หวังรู่ยเสวียนก็ชะงัก เสียงในถ้ำค่อนข้างก้อง นอกจากพวกเขาแล้ว ดูท่าจะมีคนคลานเข้ามาจากอีกฝั่งด้วย เสียงระเบิดดังขึ้น หวังรู่ยเสวียนก็ตรึงฝีปากตนเอง พวกเขาถูกประกบจากทั้งสองทาง

หวังรู่ยเสวียนครุ่นคิดแผนการ ก่อนจะเอื้อมมือมาดันจิ้นหยางให้ถอยไป เขาจำได้ว่าในทางแคบนี้มีทางแยกอยู่ ทว่าพอเอื้อมมือไปจับอีกฝ่าย ก็รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่เลอะฝ่ามือตัวเอง

“หยางหยาง...”

จิ้นหยางทรุดกายลงพร้อมเอ่ย “เมื่อครู่มีทางแยกใช่หรือไม่ เจ้าคงคิดจะไปทางนั้นและวางกับดักสังหาร ก่อนรีบหนีไป เอาสิ มันเป็นแผนที่ดี ทั้งข้าไว้ตรงนี้ อีกเดี๋ยวพอพวกเขาเข้าจะถ่วงเอาไว้ให้ คงจะเปิดโอกาสให้เจ้าหนีไปได้”

หวังรู่ยเสวียนตกตะลึง “นี่เจ้า...”

จิ้นหยางหัวเราะออกมาเบา ๆ กล่าวเสียงเรียบ “ไม่นึกว่าแม้แต่ชีวิตที่ได้กลับคืนมาอีกครั้ง ข้าก็มีชะตาที่ต้องตายในถ้ำอีกหน ด้วยฝีมือของหน่วยตัวเอง”

“...”

ในถ้ำนั้นมีดีมาก จันทน์หยางมองไม่เห็นสีหน้าของหวังรู่ยเสวียน แต่รู้สึกได้ว่ามือข้างนั้นยังแตะอยู่ที่ท้องของเขา คนครัวถอนหายใจยาว กำมือข้างนั้นพร้อมบอก

“หยางซือซือ ข้ามีเรื่องต้องบอกเจ้า”

“เจ้า...”

“...ข้าขอโทษ วันนั้นกลางสายฝน ข้าฝังศพพี่น้องของตนเอง แล้วบังคับให้เจ้าสัญญาว่า... ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ เพราะชีวิตของเจ้ามีค่า แต่ข้า... ไม่เคยคิดเลยว่า เวลาหลังจากที่ข้าตายในถ้ำนั้น เจ้าจะต้องเจออะไร มีชีวิตที่ยากลำบากเพียงไหน”

ฝ่ามือที่จันทน์หยางกุมเอาไว้กระตุกเล็กน้อย ก่อนเขาจะบอก

“ตอนที่ขึ้นเมฆกัวงงคุกเขา ขอรับรองให้ข้าพาเจ้าหนีไป ข้าเตรียมใจตายอยู่ทุกเมื่อ ทฤษฎีต่อนาย ทฤษฎีต่อครอบครัว ทฤษฎีต่อหน่วยของตนเอง ไม่มีใครพบจุดจบที่ดีหรอก แต่ข้าไม่เคยคิดว่า... การตายของข้าจะสร้างบาดแผลให้เจ้า”

จันทน์หยางรู้สึกได้ถึงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้ เขาไม่มีเวลาแล้ว ต้องรีบบอกสิ่งสำคัญ “เสี่ยวซือ ฟังข้านะ วันนั้นที่ข้าบอกให้เจ้ารับหยกของข้าไป บอกให้เจ้านับหนึ่งถึงร้อยแล้วจู่ระเบิด ตอนนั้น... ตอนนั้นถึงเจ้าไม่ถล่มปิดปากถ้า ข้าก็ตาย...”

จันทน์หยางสูดลมหายใจลึกแล้วเอ่ยต่อ “ข้าอาจจะเป็นที่สองของหน่วยองค์กรข้าปราบพยัคฆ์ก็จริง แต่ข้าก็บาดเจ็บจากคมดาบของพวกเขา ที่คิดสังหารข้าในถ้ำนั้น ต่อให้ออกไปได้ อาการบาดเจ็บของข้าก็ยังคงพรากชีวิตของข้าอยู่ดี แต่เพราะเจ้านะเสี่ยวซือ เพราะเจ้ายังข้าไว้ในนั้น ข้าเลยเจอร่างนี้ เจอปาฏิหาริย์ให้ข้ากลับมาอีกครั้ง และคงเป็นโชคชะตา หรือไม่ว่าคำสัญญาที่ข้ามอบให้เจ้าในวันนั้น ข้าเลยกลับมาหาเจ้าอีกครั้ง”

มือที่เขาทำอยู่สั่นเทา มีบางอย่างหยดลงต้องหลังมือ จันทน์หยาง

ยกมือขึ้นคลำ ครูเดียวก็ลูบแก้มของอีกฝ่าย ไม่รู้ว่าเพราะมือของเขา
เป็นเลือดของตัวเองใช่หรือไม่ ดังนั้นจึงรู้สึกว้าวมืดมนเปื่อยขึ้นเหลือ
เกิน

“เสียชื่อเสียงดี ตอนนี้ไม่มีเวลาแล้ว ข้าสาบานขอให้ดวง
วิญญาณมอดไหม้กับบิดาของเจ้า ทั้งชีวิตนี้จะใช้เพื่อปกป้องเจ้า ทั้งข้า
เอาไว้ให้ข้าได้ทำตามสัญญาเถอะ เพราะนี่...”

“อีก...”

“...นี่อาจจะเป็นความซื่อสัตย์ภักดีเพียงหนึ่งเดียว... ของข้า
กระมัง”

จันทิมาทูลว่าจบก็ผลักอีกฝ่ายออก คว่ำดาบของตนเองพลาง
พึมพำ “ไป! เดียวข้าล่อพวกมันให้เจ้าเอง!”

เขาตั้งใจออกแรงพุ่งตัวไปข้างหน้า พร้อมเผชิญหน้ากับหน่วย
เก่าของตนเอง

ศัตรูอยู่ใกล้กว่าที่เขาคิด พอคบเพลิงส่องเห็นจันทิมา อดีต
หน่วยองครักษ์ปราบพยัคฆ์ก็พุ่งดาบสังหารคนที่ถือคบเพลิงอย่าง
รวดเร็ว คนที่อยู่ตรงหน้าของเขาตาย แต่ชายชุดดำที่อยู่ด้านหลังของ
อีกฝ่ายก็ลงมืออย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน การต่อสู้ในทางแคบนั้นเต็ม
ไปด้วยอุปสรรค แต่โชคที่ร่างนี้ตัวค่อนข้างเล็ก จึงคล่องแคล่วกว่า
คู่ต่อสู้มาก แต่ครูหนึ่งดาบคมก็ฟันเข้าที่แผ่นหลังของจันทิมา ทำเอา
คนตัวเล็กกระอักเลือด ศัตรูไม่ยอมให้เขาตอบโต้อีก เสือกดาบเข้ามา
จันทิมาทูลว่ามันเอาไว้ด้วยมือเปล่า ในใจคิดแต่จะถ่วงเวลาเอาไว้ให้
นานที่สุด

มือหนึ่งกำดาบของศัตรูคนหนึ่งแน่น อีกมือกวัดแกว่งดาบ
จัดการกับศัตรูอีกคน คู่ต่อสู้เริ่มปรับตัวได้กับทางแคบๆ นี่แล้ว ผู้หนึ่ง
ถีบที่ท้องของจันทิมา ความเจ็บปวดกระจายไปทั่วกาย พอคนล้ม ศัตรู
ก็รีบซ้ำ แต่มีดาบเล่มหนึ่งแทงมาจากด้านหลังของจันทิมา คมดาบพุ่ง
เข้าใส่แผ่นอกของศัตรูอย่างรวดเร็ว

จันทิมาจะพบบว่าเจ้าของดาบที่เขากำมันอยู่นั้นตายไปแล้ว เช่นเดียวกับศัตรูที่อยู่เบื้องหลัง ศัตรูที่อยู่เบื้องหน้าเบิกตากว้าง แต่หวังร้ายเสียจนคิดว่าระเบิดที่ได้จากศัตรูที่ตายไปโยนเข้ามา จันทิมาไปแทบเท้าของพวกเขา เหล่าองค์กรลับหน่วยปราบพยัคฆ์ถอยหนีโดยสัญชาตญาณ จันทิมาก็ถูกกระชากไปอีกทาง

เสียงระเบิดดังขึ้น ทำให้ทั้งถ้ำสั่นสะเทือน จันทิมาส่งใจหลายครั้ง ก่อนจะถูกจับอุ้มขึ้นบนแผ่นหลัง หวังร้ายเสียจนพุ่งตัวไปทางเข้าที่พวกเขาใช้เข้ามาในถ้ำ โยนระเบิดออกไปอีกลูก พอระเบิดก็ทำให้คนภายนอกกลับสน เขาพุ่งตัวฝ่าเปลวควันเข้าไปสังหารศัตรูโดยที่มิคนครัวอยู่บนหลัง

“เสียวสือ...!”

จันทิมาร้องเสียงดัง แบกคนเจ็บฝ่าสมรภูมิเช่นนี้คือการฆ่าตัวตายชัด ๆ หวังร้ายเสียจนพุ่งตัวหนีไปได้ครู่เดียวก็ถูกดักเอาไว้ เขาคิดว่าดาบของตนต่อกรกับศัตรู จันทิมาก็ต้องใช้ดาบของตนปกป้องแผ่นหลังของเขา คนครัวตะโกน

“วางข้าลง!”

“เดี๋ยวเจ้าหาเรื่องตาย!” หวังร้ายเสียจนสะบัดดาบอย่างดุเดือด ครานี้เขามองศัตรูอย่างเดือดดาล “อย่าขวางข้า!”

หยาบซื่อสือนั้นนับว่าศึกษาแนวทางดาบของพวกเขาองครักษ์ลับหน่วยปราบพยัคฆ์มามากพอสมควร พอเขาโกรธก็คล้ายว่าวรยุทธ์จะเพิ่มขึ้น พรึบตาเดียวก็สังหารไปได้สองคน หลิวกู่รีบพุ่งเข้ามาปะทะกับเขา

หลิวกู่อายุสามสิบเจ็ดหนาว แม้ว่าหวังร้ายเสียจนจะรู้กระบวนการของเขา เพราะศึกษาเรื่ององครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์มาดี ทว่าตอนนี้เขามีจันทิมาอยู่บนแผ่นหลัง ไม่ว่าโดนโจมตีกี่ครั้งก็ไม่ยอมปล่อยข้ายังเอาตัวปกป้องร่างที่อยู่บนแผ่นหลังนั้นเป็นอย่างดี เลยเสียเปรียบหลิวกู่อยู่ไม่น้อย

เมื่อเห็นหวังรู่ยเสวียนถูกฟันจนจับดาบไม่อยู่ หลิวกู่ก็กล่าว
“ได้เท่าหวัง เห็นแก่บุญคุณครั้งเก่า หากท่านยอมแต่โดยดี ข้า
จะไม่สังหารคุณชายจิ้น! และข้าจะพาเขาไปรักษาด้วย!”

จิ้นหยางเห็นแขนของหวังรู่ยเสวียนถูกฟันจนเกิดแผลใหญ่
เลือดไหลออกมาเช่นนั้น แต่เขาก็ยังขยับมือกำดาบอย่างฝืนทน
ร่างกายก็สั่นอย่างไร้การควบคุม พอหลิวกู่เห็นหวังรู่ยเสวียนไม่มีท่าที
ยอมแพ้ เขาก็เตะดาบออกจากมือของอีกฝ่าย ตวัดฟันที่ลำคอของ
หวังรู่ยเสวียน ทว่าจิ้นหยางเอื้อมมือมาจับเอาไว้แน่น ดวงตาก็เปล่ง
ประกาย

“คุณชายจิ้น...!” หลิวกู่กำลังจะเอ่ยอะไร แต่จิ้นหยางกลับตวาด
ออกมาเสียก่อน

“พอได้แล้วพี่กู่! หากท่านอยากจะสังหารใครสักคนในที่นี่... ก็
สังหารข้าเสียสิ!”

หวังรู่ยเสวียนชะงัก หันหน้าไปมองคนพูด จิ้นหยางจ้องมอง
หลิวกู่พลางกล่าวเสียงสั้นเครือ ขณะที่อีกมือควานไปที่ลำคอของหวัง-
รู่ยเสวียน จับสร้อยคอของอีกฝ่ายได้ก็กระชากออกมาปาดใส่หลิวกู่

“ข้าเป็นคนฆ่าพี่เหวินเอง! พี่สู หรือว่าคนอื่น ๆ ที่พวกเจ้าส่งมา
ก็เป็นข้า!”

หลิวกู่ค้างแข็ง บางอย่างถูกโยนมาตรงหน้าเขา พอก้มมองก็ตก
ตะลึงงันไปทันที จิ้นหยางกล่าวต่อ

“คำสาบานที่บอกว่าพวกเราสามคนจะเป็นเงาของราชบัลลังก์
ทำให้หน่วยปราบพยัคฆ์แข็งแกร่ง! ก็เป็นข้าที่ทำลายมันเอง!”

หวังรู่ยเสวียนอาศัยจังหวะนั้น ควัดดาบที่จิ้นหยางยื่นให้ฟันไป
ที่ร่างของหลิวกู่อย่างรวดเร็ว หลิวกู่หลบโดยสัญชาตญาณ หวังรู่ย-
เสวียนเลยพุ่งตัวไปเป็นผลสำเร็จ

“หัวหน้า!”

ลูกน้องตะโกนเรียกสติหลิวกู่อีกครั้ง ชายหนุ่มหันไปมองตาม

ร่างนั้นก่อนจะขยับปาก แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่มีคำสั่งใดหลุดออกมา เป็น
เหล่าลูกน้องที่วิ่งตามร่างของหวังรู่ยเสวียนเข้าไปในป่า
หลีกๆก็มอมองหยกขึ้นนั้น เอื้อมมือสั่นเทาไปหยิบมันขึ้นมา

หวังรู่ยเสวียนหลบอยู่ข้างทาง คว่าผ้าคลุมสีดำมาคลุมตัว

พวกตน หลบหน่วยของครักษ์ปราบพยัคฆ์ที่ถือคบเพลิงไล่ตามพวกเขา
เขาเอาตัวคร่อมร่างจินหยาง จึงรู้สึกว่ามีภัยอันตรายโอบหน้า
บาดแผลของคนตัวเล็กไม่สู้ดี หวังรู่ยเสวียนกระซิบบอกเสียงสั่น

“อยู่กับข้า... ได้โปรดอยู่กับข้า”

“เจ้าเด็กบ้า...!” จินหยางยกมือขึ้นปิดปากเขา ก่อนที่คนมีวรยุทธ์
สูงส่งระดับเดียวกับตนจะได้ยิน หวังรู่ยเสวียนไม่เอะอะอะไร แต่น้ำตา
ไหลตกกระหนาบใบหน้าของคนทีนอนอยู่ จินหยางหลับตาลงเพราะกลัว
ว่าน้ำตาจะไหลเข้าตาแล้วระคายเคือง แต่การกระทำของเขาทำให้
หวังรู่ยเสวียนคิดว่าคนครัวของตนเริ่มจะไม่ไหวแล้ว

ศัตรูผ่านไป หวังรู่ยเสวียนจึงดึงอีกฝ่ายขึ้นบนแผ่นหลังตนเอง
พุ่งตัวไปที่จุดหนึ่ง จุดนั้นคือจุดที่พวกเขาได้ลงมาจากวัด แต่ตอนนี้คน
ตัวสูงกลับเอาเชือกมัดร่างของจินหยางไว้กับแผ่นหลังของตนเอง แล้ว
เริ่มไต่ผาขึ้นไป

“เสี่ยวซือ... นี่เจ้า...”

“เจ้าต้องได้รับการรักษา” หวังรู่ยเสวียนบอกเสียงสั่น

จินหยางขยับปากอยากจะบอกว่ามันเสี่ยงเกินไป ไต่ผาสูงขึ้น
ไปบนเขาเพื่อไปยังวัดที่ตั้งอยู่บนหุบเขา ขณะที่เบื้องล่างนั้นมีศัตรู
มากมายจ้องเอาชีวิต แต่หวังรู่ยเสวียนไม่ลังเล มันไม่มีวิธีอื่นแล้ว พวก
ศัตรูคงจะวางกำลังอยู่ที่ชายป่า พวกเขาไม่มีใครมาช่วยได้อีก มีแต่ต้อง
พึ่งตัวเอง

หน้าผาสูงชัน ไม่ค่อยมีเหลี่ยมมุมให้ไต่ปีนขึ้นไปมากนัก ทว่า
หวังรู่ยเสวียนก็พยายามใช้มือเปล่าตะกุยจนหน้าดินมีรอยให้จับ แล้ว

ป็นขึ้นไปเรื่อย ๆ จิ้นหยางมองเห็นหน่วยองค์กรภัยปราบพยัคฆ์มาตามหาเขาที่ตีนเขา หวังรู่ยเสวียนจับแก๊งหินก้อนหนึ่ง มันทกลงไปเบื้องล่างพวกเขาถึงกับสุดลมหายใจลึก

หินนั้นตกลงไปในน้ำ แต่โชคดีที่น้ำตรงนั้นเป็นน้ำตกขนาดเล็ก องค์กรภัยปราบพยัคฆ์ที่อยู่เบื้องล่างเลยไม่ได้ใสใจนัก หวังรู่ยเสวียนตั้งใจรีบป็นขึ้นไปให้เร็วที่สุด จิ้นหยางมองเห็นพวกองค์กรภัยส่วนหนึ่งกำลังปฐมนตามหาพวกเขา อีกไม่นานจะพบร่องรอยเลือดของเขาที่ตีนผา จิ้นหยางออกคำสั่ง

“ทิ้งข้าไว้”

“หุบปาก!”

หวังรู่ยเสวียนส่งเสียงทันที จิ้นหยางเห็นเลือดทะลักออกจากแขนของอีกฝ่ายจึงเกลี้ยกล่อม “หากไม่มีข้า เจ้าจะหนีได้ง่ายกว่านี้มาก เสียวสือ... แผลของเจ้าอาจจะไม่เท่ากับข้า แต่ว่า...”

“ข้าบอกให้หุบปาก!”

“นั่น! พวกมันอยู่นั่น!”

เสียงขององค์กรภัยปราบพยัคฆ์ตาดีคนหนึ่งดังขึ้น พวกเขาชี้มายังพวกจิ้นหยางที่อยู่ตรงผา จิ้นหยางบอกเสียงดัง

“ทิ้งข้า!”

หากไม่แบกเขา หยางซือสือหรือหวังรู่ยเสวียนจะป็นขึ้นไปได้ง่ายกว่านี้

“หุบปาก!” เสียงตวาดครานี้แทบเป็นเสียงสะท้อน

จิ้นหยางไม่ฟังคำเขามาก หยิบมีดของตนออกมาวางแนบเขือก จากนั้นจึงตัดเขือกนั้นด้วยตัวเอง เหล่าองค์กรภัยปราบพยัคฆ์ที่ถือธนูกรูกันมายังขอบหน้าผานั้น ก่อนจะเล็งธนูแล้วยิงทันที

เขือกที่พันธนาการจิ้นหยางกับหวังรู่ยเสวียนขาดออก ร่างของจิ้นหยางร่วงลง แต่ถูกหวังรู่ยเสวียนหันมาคว้าเอาไว้ จิ้นหยางเบิกตากว้างเมื่อเห็นเขาใช้เพียงแขนข้างที่เจ็บเกาะผาเอาไว้แน่น อดิต้องครักษ์

หน่วยปราบพยัคฆ์ตวาด

“ทิ้งข้า!”

“เจ้าไม่เข้าใจหรือ!” หวังรุ่มเสวียนหลังน้ำตา “ต่อให้ต้องตาย ข้าก็ทิ้งเจ้าไม่ได้! เจ้าเองก็อย่าคิดทิ้งข้าอีก! อึก...!”

ธนูลูกหนึ่งพุ่งมาปักเข้าที่แผ่นหลังของหวังรุ่มเสวียน เขาระตุกร่างเพียงครู่หนึ่ง ก่อนจะออกแรงดึงอีกคนขึ้นมากอดเอาไว้กับอกด้วยแขนข้างเดียว แล้วใช้ร่างของตนบังธนูลูกต่อ ๆ มา

ดวงตาของจิ้นหยางสั่นไหว หวังรุ่มเสวียนคำรามข้างหูของเขา

“เจ้าเองก็เหมือนกัน! หากรู้สึกผิดกับข้า! หากรู้ว่าความเลวร้ายทุกอย่างที่ข้าเจอมันเป็นเพราะเจ้าก็จงอยู่กับข้า! จงอยู่กับข้า! แม้ว่าทางข้างหน้าที่เราจะต้องเจอคือความตายก็ดี สงครามก็ดี ความเลวร้ายใดๆ ก็ดี! แต่จากนี้ไปข้าต้องการให้เจ้าอยู่กับข้า! จงมีชีวิตอยู่กับข้า!”

ร่างของเขาระตุกเป็นระยะเพราะธนูที่พุ่งเข้าใส่แผ่นหลัง รวมสามดอกได้กระมัง จิ้นหยางสะอึก ก่อนจะกัดริมฝีปากของตนแน่น แล้วพยักหน้ารับทั้งน้ำตา หวังรุ่มเสวียนเห็นอีกฝ่ายกอดเขาเอาไว้แน่น คนที่อ่อนแอกว่าคล้ายจะพึ่งพาทุกอย่างที่แผ่นอกของเขา จึงปล่อยแขนที่กอดรัดร่างนั้นแล้วเอื้อมจับขอกพา ดัดตัวขึ้นไปในสภาพนั้น

‘องครักษ์ นักฆ่า หรือพ่อครัว มิเห็นต่างกันตรงไหน
ในเมื่อของติดกายล้วนมีคมเหมือนกัน’

‘จิ้นหยาง’ เด็กชายชาวชนบทที่จับพลัดจับผลูมาอยู่บนแผ่นดินต้าหลิว
เมื่อเติบโตใหญ่เขากลายเป็นองครักษ์ลับพิทักษ์ฮ่องเต้
เพราะสัญญาฆ่าพาให้พ้นคินจากความตายจนได้กลับมาในร่างใหม่
เขารังเกียจปณิธานว่าจะหลีกเลี่ยงจากวัฏวนความวุ่นวายแห่งวังหลวงไปให้ไกล
แต่เหมือนชะตาของเขาจะผูกติดกับราชสำนักไม่เสื่อมคลาย
ไม่ใช่ฮ่องเต้... ก็องค์ชาย
ไม่ใช่องค์ชาย... ก็ขุนนาง
ว่าแต่ **‘หวั่งรู่ยเสวียน’** ผู้งามบาดใจนี้เป็นขุนนางที่มีความเป็นมา
อย่างไรกันแน่

#สูตรอาหารลับฉบับจิ้นหยาง

นวนิยายเรื่อง **สูตรอาหารลับฉบับจิ้นหยาง**
มีทั้งหมด 2 เล่มจบ

ทดลองอ่าน

24

SPB

สาระ สนุก ส่ง สภาวะบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสภาวะบุ๊คส์

ISBN 978-616-00-4021-6

9 786160 040216

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

790 บาท

18+ เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

DeepPublishingFan

@DeepPublishing